

รายงานการวิจัย

4
เรื่อง

อุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุฬาฯ (ฝ่ายประถม)
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2531-2534

STUDENTS' ACCIDENTS IN CHULALONGKORN UNIVERSITY
DEMONSTRATION SCHOOL : GRADE 1-6 ACADEMIC YEARS 2531-2534

ทุนส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ปี 2536

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นันทิยา วงศ์เสรีพัฒนา
อาจารย์ มลชุลี อนุรักษ์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จฬ
ค 15
006906

มิถุนายน 2536

อุบัติเหตุของนักเรียนเลาธิตจุนาฯ (ฝ่ายประถม)
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2531-2534

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นันทิยา วงศ์เสวีพัฒนา
อาจารย์ มลลล อรุรักษ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย คณะครุศาสตร์

2536

I1485605X 069319

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒนา
สุวรรณเขตนินคม และ รองศาสตราจารย์ ทิศนา แหมมณี ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าช่วยเหลือ
แนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ขอกราบขอบพระคุณ
ไว้เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่มาช่วยเหลือแนะนำในครั้งที่ประชุมการ
ปฏิบัติงานวิจัยของคณะครุศาสตร์ เมื่อวันที่ 29 มีนาคม ถึง วันที่ 9 เมษายน 2536 และขอ
ขอบคุณทุนวิจัยในชั้นเรียนคณะครุศาสตร์ ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยในครั้งนี้

นนทิยา วงศ์เสรีพัฒนา

มลชลิ อนุรักษ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

อุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุนาฯ (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6
ปีการศึกษา 2531-2534

STUDENT S' ACCIDENTS IN CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION
SCHOOL : GRADE 1-6 ACADEMIC YEARS 2531-2534

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับอัตราการเกิดอุบัติเหตุ ระดับชั้น
และเพศของนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ ช่วงเวลาการเกิดอุบัติเหตุ วัชวะที่ได้รับอุบัติเหตุ สถานที่
เกิดอุบัติเหตุ สาเหตุและลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ การรักษานพยาบาลนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ ใน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนสาธิตจุนาฯ (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2531-2534

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากสมุดรายงานบันทึกอุบัติเหตุของห้องพยาบาลโรงเรียน
ในปีการศึกษา 2531-2534 ประชากรได้แก่นักเรียนสาธิตจุนาฯ (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 1-6 ทุกคนที่ได้รับอุบัติเหตุในโรงเรียนและมารับการรักษาที่ห้องพยาบาล ผู้วิจัยวิเคราะห์
ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ในช่วงปีการศึกษา 2531-2534 มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นกับนักเรียน 3906 ครั้ง คิด
เฉลี่ยประมาณ 976 ครั้งต่อปี ในแต่ละปีนักเรียนมีเวลาเรียนประมาณ 190 วัน อัตราการเกิด
อุบัติเหตุจึงมีประมาณวันละ 5 ครั้ง เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนทั้งหมด ปรากฏว่ามีอุบัติเหตุเกิดขึ้น
ประมาณ 57 ครั้งต่อนักเรียน 100 คน เดือนที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือเดือนธันวาคม เกิดขึ้นร้อยละ
12.52 รองลงมาคือเดือนพฤศจิกายน

ปีการศึกษาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือปีการศึกษา 2532 คิดเป็นร้อยละ 65.04 ของ
จำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด น้อยที่สุดคือปีการศึกษา 2534

ระดับชั้นที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุมากที่สุด คือระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 90.19 ของจำนวนนักเรียนในระดับชั้นเดียวกัน รองลงมาคือระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 น้อยที่สุดคือระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และอุบัติเหตุเกิดกับนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง

2. ช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด คือ ช่วงเย็นหลังเลิกเรียน คิดเป็นร้อยละ 36.41 ของจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด

3. อวัยวะของร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ขา คิดเป็นร้อยละ 34.54 ของจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาคือ มือและแขน

4. สถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด คือ สนามในโรงเรียน เกิดขึ้นร้อยละ 43.75 รองลงมาคือ ห้องเรียน โถง บันได ทางเดิน

5. สาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ การขาดความระมัดระวัง เกิดขึ้นร้อยละ 86.32 ของจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาคือ มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ

6. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ มีอุบัติเหตุธรรมดาเกิดขึ้นร้อยละ 97.88 อุบัติเหตุรุนแรงเกิดขึ้นร้อยละ 2.12 ของจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด

7. การรักษาพยาบาล ยาที่ใช้รักษาบาดแผลมากที่สุดในอุบัติเหตุธรรมดา คือยาแดง ใช้ร้อยละ 53.15 ของอุบัติเหตุธรรมดาที่เกิดขึ้น รองลงมาคือ เบนทาดิน การรักษาอุบัติเหตุรุนแรง โรงเรียนจะนำผู้บาดเจ็บส่งคลินิคแพทย์มากที่สุด ร้อยละ 71.60 ของอุบัติเหตุรุนแรงที่เกิดขึ้น รองลงมาคือ ผู้ปกครองพาไปรักษาเองและส่งโรงพยาบาล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ABSTRACT

Student s' Accidents in Chulalongkorn University Demonstration
School : Grade 1-6 Academic Years 2531-2534

Aims to investigate the data of accident occurred to the grade 1-6 students of the Chulalongkorn University Demonstration Elementary School, between the academic year of B.E.2531-2534, concerning the number of cases, students' grade level and gender, time, injury, place, causes and severity, and medical treatment.

Frequency and percentile were adopted to analyse the data got from the school first aid room report. The population were all first to sixth grade students who had an accident and received the medical treatment at the first aid room.

Findings - :

1. During the academic year of B.E.2531-2534, there were 3,906 cases of accident, averagely 976 cases a year. Where there were 190 school days a year, it meant that there were 5 cases of accident occurred in a day. Comparing to the whole number of students, fifty seven cases of accident were found among the number of 100 students. Moreover the data guided that December was the month that had the highest number of cases occurred and November came as the secondly.

The academic year of B.E.2532 had the highest number of accidents or 65.04% of all number of accidents, while the academic year of B.E.2534 had the lowest number.

The most of all accident sufferers (90.19%) were the first graders and the next of the rank were the second graders, while the fifth grade students had the lowest number of accidents. Also found that the accidents were occurred with the boys more than with the girls.

2. The time, that most of accidents (34.59%) occurred, was in the afternoon, after the school hour.

3. Legs were the part of the body primarily injured from the accident of 34.54% of all injuries. Hands and arms came as the second of the rank.

4. The school yard was where the highest number of accidents taken place (43.75%), while the next places were the classroom, the stairway, and the pathway.

5. Carelessness (86.32%) was the primary cause the accident, whereas the second ranking was lacking of skill and experience in using tools.

6. The severity of accident: 97.88% of the population was the minor one, only 2.12% was the serious case.

7. The mercurochrome was mostly used in treating the injury from the minor accidents (53.15%), the second mostly used was Bentadine. For the serious cases, the school sends 71.60% of the accidental sufferers to medical clinics, the next of the rank were that, the sufferer's parents taking their child from school to be treated by themselves, and sending the sufferers to the hospital.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	จ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ	ช
รายการตารางประกอบ	ซ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
คำจำกัดความในการวิจัย	6
2 วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง	9
การวิจัยในประเทศ	13
การวิจัยในต่างประเทศ	15
3 วิธีดำเนินการวิจัย	20
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	20
การเก็บรวบรวมข้อมูล	20
การวิเคราะห์ข้อมูล	21
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	94
บรรณานุกรม	110
ภาคผนวก	113

เลขหมู่ คท
 ค 15
เลขทะเบียน 006906
วัน,เดือน,ปี 14 ส.ค. 35

รายการตารางประกอบ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
12 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามอวัยวะของร่างกายที่ได้ รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531	46
13 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามเพศ ในปีการศึกษา 2531	48
14 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามอวัยวะของร่างกายที่ได้รับ อุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2532	49
15 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามเพศ ในปีการศึกษา 2532	51
16 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามอวัยวะต่าง ๆ ของ ร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2533	52
17 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามเพศ ในปีการศึกษา 2533	54
18 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามอวัยวะต่าง ๆ ของ ร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2534	55
19 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามเพศ ในปีการศึกษา 2534	57
20 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้รับอุบัติเหตุในปีการศึกษา 2531-2534	58
21 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายนักเรียน จำแนกตามเพศ ในปีการศึกษา 2531-2534	60
22 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุในสถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ใน ปีการศึกษา 2531-2534	61

รายการตารางประกอบ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
23 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุในสนามของโรงเรียน จำแนกตามสถานที่ที่ใช้เล่น ในปีการศึกษา 2531-2534	63
24 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุในห้องปฏิบัติงาน จำแนกตามสถานที่ที่ใช้เรียน ในปีการศึกษา 2531-2534	64
25 จำนวนอุบัติเหตุ จำแนกตามสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2531	65
26 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวัง จำแนกตามชนิดของอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531	66
27 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการมีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามชนิดของอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ ปีการศึกษา 2531	67
28 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้ จำแนกตามลักษณะของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2531..	68
29 จำนวนอุบัติเหตุ จำแนกตามสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2532	69
30 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวัง จำแนกตามชนิดของอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2532	70
31 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากมีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามชนิดของอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ ในปีการศึกษา 2532	71
32 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้ จำแนกตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีการศึกษา 2532	72

รายการตารางประกอบ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
33 จำนวนครั้งของอุบัติเหตุ จำแนกตามสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2533	73
34 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความ ระมัดระวัง จำแนกตามชนิดของอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2533	74
35 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากมีทักษะและมี ประสบการณ์น้อยจากการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามชนิดของ อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ ในปีการศึกษา 2533	76
36 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ ไม่ได้ จำแนกตามพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2533	77
37 จำนวนครั้งของอุบัติเหตุ จำแนกตามสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2534	78
38 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความ ระมัดระวัง จำแนกตามชนิดของอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2534	79
39 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการมีทักษะและมี ประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามชนิดของ อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ ในปีการศึกษา 2534	81
40 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจากนักเรียนควบคุมอารมณ์ไม่ได้ จำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2534	82
41 สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2531-2534	83
42 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวังของ นักเรียน จำแนกตามชนิดของสาเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534	84

รายการตารางประกอบ (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
43 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการมีทักษะและมี ประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามอุปกรณ์และ เครื่องมือที่ใช้ในปีการศึกษา 2531-2534	86
44 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ ไม่ได้ จำแนกตามพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2531-2534	87
45 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ ใน ปีการศึกษา 2531-2534	88
46 จำนวนนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุธรรมดาเปรียบเทียบ 4 ปีการศึกษา จำแนกเป็นรายเดือน	89
47 จำนวนนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุรุนแรงเปรียบเทียบ 4 ปีการศึกษา จำแนกเป็นรายเดือน	90
48 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามการรักษาพยาบาลอุบัติเหตุ ธรรมดา ในปีการศึกษา 2531-2534	91
49 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามการรักษาพยาบาลอุบัติเหตุ รุนแรง ในปีการศึกษา 2531-2534	93

ความเป็นมาของปัญหา

การดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขในวัยเด็ก โดยปราศจากอุบัติเหตุอันตรายเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนาและพยายามป้องกันมิให้เกิดขึ้นแก่ตนเองและผู้อื่น

สถานการณ์ปัจจุบัน อันตรายและอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของเด็กนักเรียนนั้นมีหลายอย่างและอาจเกิดขึ้นได้ทุกเวลา ไม่มีสิ่งใดที่จะประกันได้ว่าจะไม่เกิดอุบัติเหตุขึ้น เพราะวัยเด็กเป็นวัยที่ซุกซน อยากรู้อยากเห็น ชอบวิ่ง กระโดด ปีนป่าย และยังมีประสบการณ์การเคลื่อนไหวและการทรงตัวน้อย ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นจากการกระทำของตัวเองโดยไม่ได้ตั้งใจ

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนเกิดได้ทุกสถานที่ เช่น ห้องเรียน โถง ระเบียง บันได ห้องน้ำ สนาม สนามเด็กเล่น โรงอาหาร ห้องฝึกงาน เป็นต้น ดังนั้นโรงเรียนควรอบรมนักเรียนให้ได้รับความรู้ ความเข้าใจและสร้างนิสัยแห่งความปลอดภัยให้กับตนเองตั้งแต่อยู่ในวัยเด็ก (จรินทร์ ชานีรัตน์ : 23) ได้เขียนไว้ว่า ตามกฎบัตรแห่งความปลอดภัยของเด็กและเยาวชน (A Safety Charter of Children and Youth) ของคณะกรรมการความปลอดภัยแห่งชาติสหรัฐอเมริกา กล่าวว่าเด็กและเยาวชนควรเป็นสมบัติอันล้ำค่าของชาติที่ต้องได้รับการดูแลความปลอดภัยจากทุกฝ่าย ทั้งทางบ้าน ทางโรงเรียน และทางชุมชน

จากการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ (ยัง นิตยานิคม : 26-27) อุบัติเหตุทั้งหลายที่เกิดจากภัยธรรมชาติที่ไม่สามารถป้องกันได้ เช่น ฟ้าผ่า แผ่นดินไหว น้ำท่วม ประมาณร้อยละ 15 ส่วนอีกร้อยละ 85 เกิดจากพฤติกรรมของบุคคล คือ การขาดความระมัดระวัง ขาดความรอบคอบ ขาดความรู้ และความไม่มีระเบียบ

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาถึงสาเหตุของอุบัติเหตุ (วิจิตร บุญยโหดระ 2524 : 12) สรุปสาเหตุได้ดังนี้คือ การกระทำที่ไม่ปลอดภัย ได้แก่ พฤติกรรมต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ เช่น ความประมาท ความเลินเล่อ ความมั่งง่าย และการฝ่าฝืนระเบียบ และยังมีปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดอุบัติเหตุ คือ สภาพที่ไม่ปลอดภัย แสงสว่างไม่เพียงพอ ถนนลื่น พื้นทางเดินไม่เรียบ ขึ้นบันไดสูงไม่เท่ากัน เป็นต้น

อุบัติเหตุเป็นปัญหาที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของเด็กในวัยเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะเศรษฐกิจสังคมปัจจุบันที่เต็มไปด้วยการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด การที่เด็กในวัยเรียนประสบอุบัติเหตุอันเป็นผลมาจากการขาดการอบรม การปลูกฝังทัศนคติ การปฏิบัติตนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุให้เกิดเป็นนิสัยมาตั้งแต่เยาว์วัย วรณวิไล จันทราภา (2526:20) กล่าวว่าเด็กวัยเรียนเป็นวัยที่กำลังพัฒนา พร้อมทั้งจะเรียนรู้สิ่งทุกอย่างที่ตนพบเห็นจากสภาพแวดล้อม และจากการประพฤติปฏิบัติตนในชีวิตประจำวัน ดังนั้นเด็กวัยเรียนจึงเป็นวัยที่เหมาะสมแก่การปลูกฝังนิสัยให้เกิดเจตคติ เพื่อฝึกระเบียบวินัยและฝึกให้มีประสบการณ์ทางด้านรักษาตนเอง

โรงเรียนมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการหาวิธีป้องกันความปลอดภัย เพื่อมิให้ประสบอุบัติเหตุหรือเสี่ยงภัยต่ออันตราย โรงเรียนควรมีมาตรการในการป้องกันอุบัติเหตุในโรงเรียนดังต่อไปนี้ (สุชาติ โสภประยุทธ 2525:105)

1. จัดสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียนให้ปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ เช่น จัดสิ่งแวดล้อมและเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ภายในห้องเรียน โรงอาหาร ห้องพยาบาล ห้องประชุม โรงฝึกงาน ห้องวิทยาศาสตร์ สนามเด็กเล่น ให้ปลอดภัยไม่ล่อแหลมต่ออันตราย

2. จัดบริการความปลอดภัยขึ้นภายในโรงเรียน เช่น

- 2.1 ดูแลความปลอดภัยในการเรียนการเล่น รวมทั้งตรวจสอบความสึกหรอ และแก้ไขความชำรุดทรุดโทรมต่าง ๆ อันอาจเกิดอันตรายขึ้นได้
 - 2.2 ติดป้ายประกาศเตือนให้ปฏิบัติหรือให้ระวังไม่ให้เกี่ยวข้องกับสิ่งล่อแหลม ต่ออันตรายต่าง ๆ เพื่อให้เตือนใจนักเรียนอยู่เสมอ
 - 2.3 จัดหาอุปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องใช้ในการป้องกันและควบคุมอุบัติเหตุ หรืออันตรายต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น เครื่องมือดับเพลิง รวมทั้งการวางแผนป้องกันล่วงหน้า ด้วย โดยศึกษาจากบันทึกประจำวันของครูและสถิติของอุบัติเหตุโรงเรียน
 - 2.4 ตรวจสอบตราสอดส่องไม่ให้นักเรียนนำวัตถุหรือสิ่งของที่อาจเกิดภัยหรืออันตราย เข้ามาในโรงเรียน เช่น อาวุธ ของมีคม เครื่องประดับหรือของมีค่า
 - 2.5 จัดบริการช่วยเหลือและให้การปฐมพยาบาลเมื่อเวลาเกิดอุบัติเหตุ
- ## 3. จัดสอนสวัสดิศึกษา โดยมุ่งให้นักเรียนมีสวัสดินิสัยและสวัสดิปฏิบัติที่ติดตั้งนี้
- 3.1 สอนสวัสดิศึกษาในวิชาสุขศึกษาและวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
 - 3.2 บูรณาการสวัสดิศึกษาเข้ามาในกิจกรรมเสริมหลักสูตรทุกประเภท
 - 3.3 จัดกิจกรรมพิเศษสำหรับสวัสดิศึกษาโดยเจเนาะ เช่น จัดนิทรรศการ จัดโต้วาที จัดอภิปราย จัดประกวดคำขวัญ เป็นต้น

โรงเรียนเป็นสถานที่มีความสำคัญต่อนักเรียนมากรองลงมาจากบ้าน นักเรียนที่อยู่ในวัยเรียนมักจะประสบอุบัติเหตุได้ง่าย เนื่องจากนักเรียนอยู่ในโรงเรียนวันหนึ่งประมาณ 6-7 ชั่วโมง ดังนั้นจะพบว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับเด็กในวัยเรียนจะเกิดมากที่โรงเรียน

อุบัติเหตุเป็นเรื่องที่ป้องกันได้ถ้าไม่ประมาท โดยจะต้องอาศัยหลักการป้องกันอุบัติเหตุ ควรเริ่มต้นที่ตนเองก่อน ด้วยการศึกษาค้นหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตรายหรืออุบัติเหตุต่าง ๆ

ที่จะเกิดขึ้นรอบ ๆ ด้าน รู้จักสนใจฟังข่าวความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสวัสดิภาพในทุก ๆ เรื่อง
ควรมีหลักการปฏิบัติตนอย่างระมัดระวังและมีระเบียบวินัย เคารพกฎระเบียบต่าง ๆ รวมทั้ง
ดูแลสุขภาพตนเองให้แข็งแรง นอกจากนี้โรงเรียนควรต้องเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับดำเนินการ
ในการป้องกันอุบัติเหตุ เช่น การให้ความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องในการป้องกันอุบัติเหตุ การ
จัดบริการสร้างสถานแวดล้อมให้มีความปลอดภัยมากที่สุด สิ่งเหล่านี้จะทำให้ทุกคนเห็นความสำคัญ
และช่วยกันป้องกันอุบัติเหตุ ทั้งทางตัวส่วนตัวและส่วนรวมก็จะทำให้อุบัติเหตุต่าง ๆ ลดน้อยลง

สรุปได้ว่าอุบัติเหตุเป็นปัญหาทางสังคมที่ก่อให้เกิดความเสียหายและการสูญเสียที่ร้ายแรง
วัยนักเรียนเป็นวัยที่เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายและมาก เพราะเด็กนักเรียนในวัยประถมศึกษาเป็นวัยที่
ซุกซน อากรู้อากรเห็น ชอบวิ่ง กระโดดโลดเต้น และยังขาดการระมัดระวังตัวเอง จึงทำให้เกิด
อุบัติเหตุบ่อย ๆ การป้องกันอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับเด็กในวัยเรียนควรเริ่มต้นที่โรงเรียน ผู้ที่มีบทบาท
มากที่สุดคือ ผู้บริหารของโรงเรียนควรเห็นความสำคัญในการปลูกฝังให้นักเรียนเกิดสุขนิสัยด้าน
ความปลอดภัยเพื่อมิให้เกิดอุบัติเหตุ โดยผู้บริหารที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดโครงการสวัสดิภาพใน
โรงเรียนให้แก่ครู นักเรียน และบุคลากรในโรงเรียนระดับประถมศึกษาด้วยการจัดสิ่งแวดล้อมให้
ปลอดภัยกับนักเรียนทุกคน บริการและดำเนินงานเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุอัน
จะเกิดขึ้นกับนักเรียน นอกจากนี้จะต้องสอนสวัสดิศึกษาเพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เพื่อพัฒนา
ความรู้ ทักษะคติ ในการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากอุบัติเหตุทั้งปวงเท่าเทียมกับการส่งเสริมปรับปรุงงาน
สวัสดิภาพในโรงเรียนประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมทาง
ด้านสวัสดิศึกษาดีขึ้น อันจะช่วยให้นักเรียนดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและปลอดภัย

โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ (ฝ่ายประถม) มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 1,700 คน โดยประมาณ
ในแต่ละปี มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ตามปกติเด็กนักเรียนในวัยประถมศึกษาที่มีพฤติกรรมที่ซุกซน
ชอบวิ่ง ชอบกระโดด ขาดความระมัดระวังในตนเอง จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่เป็น
อาจารย์พยาบาลของโรงเรียน พบว่ามีนักเรียนได้รับอุบัติเหตุบ่อยครั้ง และมาขอการรักษาพยาบาล

ในแต่ละวันมีจำนวนมาก มีทั้งอุบัติเหตุธรรมดาและอุบัติเหตุรุนแรง จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับอุบัติเหตุของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในปีการศึกษา 2531-2534 ในเรื่องเกี่ยวกับอัตราการเกิดอุบัติเหตุ ระดับชั้นของนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ เพศของนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ ช่วงเวลาการเกิดอุบัติเหตุ อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ สถานที่เกิดอุบัติเหตุ สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ และการรักษาพยาบาลนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจะสามารถใช้ในการบ่งชี้ปัญหา เป็นแนวทางในการช่วยส่งเสริมสวัสดิภาพให้กับนักเรียน และหาวิธีป้องกันและแก้ปัญหาการเกิดอุบัติเหตุได้ตรงจุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอุบัติเหตุของนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้

1. อัตราการเกิดอุบัติเหตุ
2. ช่วงเวลาของการเกิดอุบัติเหตุ
3. อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายที่ได้รับบาดเจ็บ
4. สถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุ
5. สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ
6. ลักษณะของการเกิดอุบัติเหตุ
7. การรักษาพยาบาลเมื่อนักเรียนได้รับอุบัติเหตุ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนสาธิตจันทนา (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2531-2534

2. การศึกษาอุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุฬาค (ฝ่ายประถม) ระดับ ป.1-ป.6 ปีการศึกษา 2531-2534 ศึกษาข้อมูลจากรายงานบันทึกอุบัติเหตุ ประจำวันของห้องพยาบาล โรงเรียนสาธิตจุฬาค (ฝ่ายประถม) เท่านั้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

อุบัติเหตุ หมายถึง เหตุการณ์ใดก็ตามที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ได้คาดคิดมาก่อน และเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนสาธิตจุฬาค (ฝ่ายประถม) ซึ่งได้บันทึกไว้ในสมุดรายงานบันทึกอุบัติเหตุที่ห้องพยาบาลของโรงเรียน ในช่วงปีการศึกษา 2531-2534

การสอนสวัสดิศึกษา หมายถึง การจัดเนื้อหาสาระ การวางแผนในการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร การวัดประเมินผลเนื้อหาสวัสดิศึกษาเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิศึกษา

โครงการสวัสดิภาพของโรงเรียน หมายถึง การดำเนินงานที่มุ่งให้ทุกคนในโรงเรียน มีความปลอดภัย แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. การจัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย หมายถึง การจัดให้โรงเรียนมีสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย และถูกสุขลักษณะ
2. การบริการสวัสดิภาพ หมายถึง การดำเนินงานเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยป้องกันอุบัติเหตุอันจะเกิดขึ้นกับบุคลากรและนักเรียนในโรงเรียน
3. การสอนสวัสดิศึกษา หมายถึง การจัดเนื้อหาสาระ การวางแผนการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร การวัดประเมินผลเนื้อหาสวัสดิศึกษาในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสวัสดิศึกษา

ช่วงเวลาการเกิดอุบัติเหตุ หมายถึง เวลาที่เกิดอุบัติเหตุที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ดังนี้คือ ช่วงเช้า เวลา 7.00-11.00 น. ช่วงพักกลางวันเวลา 11.01-13.00 น. ช่วงบ่ายเวลา 13.01-15.00 น. ช่วงเย็นเวลา 15.01-17.00 น.

สถานที่เกิดอุบัติเหตุ หมายถึง สถานที่ที่นักเรียนเกิดอุบัติเหตุซึ่งจำแนกสถานที่ได้ดังนี้ คือ ห้องเรียน บริเวณโถง ทางเดิน บันได ห้องน้ำ ห้องส้วม สนามในโรงเรียน ห้องพลศึกษา ห้องปฏิบัติงานและฝึกงาน โรงอาหาร ห้องสมุด

สาเหตุที่เกิดอุบัติเหตุ หมายถึง ต้นเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ จำแนกได้ดังนี้

1. ขาดความระมัดระวัง
2. มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ
3. ความคมอารมณ์ไม่ได้

การรักษาพยาบาล หมายถึง การปฐมพยาบาลเบื้องต้นเมื่อนักเรียนได้รับอุบัติเหตุ ถ้าเป็นอุบัติเหตุธรรมดาฝ่ายพยาบาลของโรงเรียนจะเป็นผู้รักษาเองโดยการให้ยาทา ถ้าเป็นอุบัติเหตุรุนแรงฝ่ายพยาบาลจะเป็นผู้ปฐมพยาบาลเบื้องต้นแล้วนำส่งแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำการรักษาต่อไป

ลักษณะอุบัติเหตุ หมายถึง อุบัติเหตุที่ทำให้ร่างกายเกิดมีบาดแผล ฟกช้ำ หัก หรือ ได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง เป็นต้น ซึ่งแบ่งเป็นอุบัติเหตุธรรมดา และอุบัติเหตุรุนแรง

อุบัติเหตุธรรมดา หมายถึง อุบัติเหตุที่ทำให้เกิดมีบาดแผลหรือฟกช้ำเล็กน้อย เมื่อได้รับการรักษาพยาบาลเบื้องต้นแล้ว นักเรียนสามารถไปเรียนหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามปกติต่อไป

อุบัติเหตุรุนแรง หมายถึง อุบัติเหตุที่ทำให้เกิดมีบาดแผลใหญ่ กระดูกหัก สมองได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง เป็นต้น เมื่อได้รับการพยาบาลเบื้องต้นแล้ว ต้องส่งต่อแพทย์ที่คลินิก หรือส่งโรงพยาบาล หรือให้ผู้ปกครองนำไปส่งแพทย์ประจำตัวของครอบครัวทันที นักเรียนไม่สามารถเรียนต่อได้ทันทีหลังการปฐมพยาบาลเบื้องต้นเสร็จ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนสาธิตจุนำฯ (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6
ปีการศึกษา 2531-2534

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนสาธิตจุนำฯ วิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

จำนวนครั้งที่เกิดอุบัติเหตุ หมายถึง จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุซึ่งอาจจะมี
การเกิดอุบัติเหตุซ้ำซ้อนได้

สถาบันวิทยบริการ
จุนำฯ วิทยาลัย

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ในสถานการณ์ปัจจุบันสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเราล้วนก่อให้เกิดอุบัติเหตุอันตรายได้ ทั้งสิ้น และอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนั้นย่อมทำความเสียหายให้แก่ร่างกายทรัพย์สินของเรา จรินทร์ธานีรัตน์ (2525:4) ได้ให้ความหมายของคำว่าอุบัติเหตุในหนังสือสวัสดิศึกษาไว้ดังนี้

อุบัติเหตุ หมายถึง เหตุการณ์ใดก็ตามที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจหรือมิได้คาดคิดมาก่อน และเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายหรือทรัพย์สิน

นายแพทย์ วิชัย โชควิวัฒน์ และคณะ (2532:38) ให้ความหมายของคำว่าอุบัติเหตุ ดังนี้

อุบัติเหตุ หมายถึง เหตุที่เกิดขึ้นโดยมิได้คาดหมาย อาจเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือเกิดจากการกระทำของมนุษย์ และทำให้ผู้เกี่ยวข้องบาดเจ็บล้มตาย หรือเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน อุบัติเหตุเกิดได้กับทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย

ชนิดของอุบัติเหตุ

ชนิดของอุบัติเหตุ แบ่งออกได้หลายอย่างดังต่อไปนี้

1. การพลัดตกหกล้ม หมายถึง การพลัดตกหกล้มทุกชนิด เช่น ตกจากที่สูง จากต้นไม้ ตกจากเก้าอี้ การลื่นล้ม เล่นกีฬา ล้มในสนามเด็กเล่น เป็นต้น

2. ไฟไหม้ น้ำร้อนลวก เช่น ไฟไหม้บ้าน ไฟไหม้จากไฟฟ้า สิ่งเหล่านี้ทำลายชีวิต และทรัพย์สินส่วนตัวและส่วนรวม รวมถึงอุบัติเหตุจากน้ำร้อนลวกขณะปรุงอาหารหรือจากกิจกรรมอื่น ๆ

3. อุบัติเหตุจากเครื่องกล เช่น เครื่องจักรในบ้าน เครื่องขัด เครื่องเชื่อม เป็นต้น
4. อุบัติเหตุจากรถยนต์ เช่น รถชนคน รถชนกำแพง ชนสะพาน เป็นต้น
5. จมน้ำตาย สาเหตุจากการเล่นน้ำ เรือแพจม
6. สัตว์หรือแมลงมีพิษกัด เช่น แมลงต่อย สุนัขกัด
7. สิ่งมีพิษ เช่น กินยาผิด หรือรับประทานของมีพิษ เช่น เห็ด ต้นไม้ ใบไม้
8. ไฟลลุ ดอกไม้ไฟ อาวุธ ปืน
9. อุบัติเหตุทางอากาศ เช่น เครื่องบินตก
10. อุบัติเหตุอื่น ๆ เป็นอุบัติเหตุเล็กน้อย เช่น วิ่งชนกัน ของมีคมบาด เป็นต้น

สาเหตุของอุบัติเหตุ

สาเหตุของอุบัติเหตุนั้นมีหลายอย่าง เช่น ขาดความรู้ ความเข้าใจ ขาดทักษะในการใช้อุปกรณ์ สาเหตุทางจิตวิทยา คือผลทางอารมณ์ เช่น ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ ทำให้เกิดการโมโห ขาดสติสัมปชัญญะ เกิดการเครียด ตกใจง่าย

กล่าวโดยสรุปสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ เกิดจาก

1. ความไม่รู้ ไม่มีทักษะ ไม่มีประสบการณ์ในเรื่องที่ปฏิบัติอยู่
2. ความประมาท มีความรู้ความเข้าใจ แต่ไม่ปฏิบัติตาม
3. ความขี้ระห่ำ ใช้อวด เกิดจากความคิดที่สนุกสนาน ชอบแสดงพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ ชอบแสดงพฤติกรรมที่ผิดปกติ
4. การฝ่าฝืนกฎ ข้อห้าม อหังการจะลองเสี่ยงดู

5. ความบกพร่องชำรุดหรือเสื่อมของวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ ขาดการซ่อมแซมรักษา
6. ความบกพร่องทางกาย เช่น หุ่นวอก สายตาไม่ปกติ ร่างกายพิการ ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้

อุบัติเหตุในโรงเรียน

โรงเรียนระดับประถมศึกษาเป็นสถานที่ที่มีนักเรียนและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องรวมกันอยู่มาก ย่อมทำให้เกิดอุบัติเหตุได้หลายอย่าง จากการรวบรวมอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนพบว่ามียุทธศาสตร์ที่เกิดอุบัติเหตุในโรงเรียนดังต่อไปนี้

1. ห้องพลศึกษา
2. สนามเล่น และสนามกีฬา
3. บันได ระเบียง มุมตึก
4. ห้องเรียนและห้องประชุม
5. ห้องน้ำ ห้องส้วม โรงอาหาร
6. ถนนในโรงเรียน
7. โรงฝึกงาน
8. ห้องทดลอง
9. ห้องสมุด

เมื่อศึกษาถึงชนิดของอุบัติเหตุในโรงเรียน อาจจะมีสาเหตุจากสิ่งต่อไปนี้

1. เกิดความประมาทไม่ระมัดระวังในขณะวิ่ง เดิน หรือขณะเล่น
2. วิ่งชนวัตถุ เสา หรือเพื่อน
3. ตกบันได
4. อุบัติเหตุจากเครื่องมือในห้องวิทยาศาสตร์และโรงฝึกงาน

5. พัดตกหล่น
6. ถูกเศษไม้ เศษแก้ว หรือวัตถุแหลมทิ่มแทง

จรินทร์ ชานีรัตน์ (2525:89) แบ่งสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียนไว้

ดังนี้

1. เกิดความประมาทไม่ระมัดระวังในขณะวิ่ง เดิน หรือขณะเล่น
2. เกิดจากความคึกคะนอง
3. เกิดจากสนุกสนานเกินขอบเขต
4. ไม่เชื่อฟังกฎเกณฑ์และข้อตกลง
5. เครื่องมือเครื่องใช้และอุปกรณ์ชำรุดขาดการซ่อมแซมบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพ

ที่ปลอดภัย

6. สนามเล่น เป็นหลุมเป็นบ่อมีเศษไม้หรือวัตถุที่เป็นอันตรายต่อนักเรียนได้

ลักษณะของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียน จะแบ่งได้ 2 ลักษณะ

1. อุบัติเหตุธรรมดา คือ อุบัติเหตุที่ทำให้เกิดมีบาดแผลหรือฟกช้ำเล็กน้อย เมื่อได้รับการรักษาพยาบาลเบื้องต้นแล้ว นักเรียนสามารถไปเรียนหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามปกติต่อไปได้

2. อุบัติเหตุรุนแรง คือ อุบัติเหตุที่ทำให้เกิดมีบาดแผลใหญ่ กระดูกหัก สมองได้รับการกระทบกระเทือนรุนแรง เป็นต้น เมื่อได้รับการรักษาพยาบาลเบื้องต้นแล้ว ต้องส่งต่อแพทย์คลินิก หรือส่งโรงพยาบาล หรือให้ผู้ปกครองนำไปส่งแพทย์ประจำตัวของครอบครัวทันที นักเรียนไม่สามารถเรียนต่อได้ทันทีหลังการปฐมพยาบาลเบื้องต้นแล้ว

เมื่อทราบถึงสาเหตุ สถานที่เกิดเหตุ โรงเรียนหรือฝ่ายบริหารก็สามารถวางแผนจัดการความปลอดภัยให้ถูกวิธีและมีประสิทธิภาพ การวางแผนควรทำต่อเนื่องกันจนนักเรียนเข้าใจและ

ปฏิบัติได้ถูกต้อง โรงเรียนควรปฏิบัติในสิ่งเหล่านี้กับนักเรียน เพื่อเป็นการวางรากฐานให้เด็ก เห็นคุณค่าและมีนิสัยแห่งความปลอดภัยติดตัวตลอดไปภายหน้า ดังนี้

1. จัดสอนสวัสดิศึกษาให้กับนักเรียน เพื่อให้ความรู้และการปฏิบัติพร้อมกันไปเพื่อ สร้างนิสัยแห่งความปลอดภัยให้กับนักเรียนทุกคน

2. บริการความปลอดภัยให้กับนักเรียน การสอนจะได้ผลดีถ้ามีการบริการความปลอดภัยในโรงเรียน นักเรียนจะได้รับรู้ ได้ประสบการณ์ และเข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัด ให้ ทำให้เกิดความฝังแน่นในจิตใจมากขึ้น ตัวอย่างกิจกรรม เช่น หน่วยป้องกันความปลอดภัย เพื่อดูแลตามสนาม มุมตึก ระเบียง หรือในสถานที่ที่จะเกิดอุบัติเหตุมาก หรือแนะนำการขึ้นลง รถประจำทางให้ปลอดภัยจะต้องทำอะไร เป็นต้น

3. จัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนให้ปลอดภัย โรงเรียนต้องจัดสิ่งแวดล้อมที่นักเรียน ได้เห็นและได้อยู่ในชีวิตประจำวันให้ปลอดภัยเสียก่อน เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นวัตถุที่เด็กใช้และมีผลโดยตรงกับเด็ก ไม่ให้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดอันตราย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุในโรงเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ได้มี ผู้ทำวิจัยเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ที่น่าสนใจหลายเรื่อง ซึ่งมีทั้งการวิจัยในประเทศและต่างประเทศ สำหรับงานวิจัยในประเทศเกี่ยวกับอุบัติเหตุในระดับประถมศึกษา มีดังนี้

นิภา มนุษย์ และคณะ (2521-2522:108-109) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง

"อุบัติเหตุในโรงเรียน" โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาสถิติการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียน ประเภท สาเหตุและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ดำเนินการวิจัยโดย เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษาที่อยู่ในเขตการศึกษา 6 จำนวน 289 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนได้รับอุบัติเหตุส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ

10-11 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.5-6 ชนิดของอุบัติเหตุประมาณร้อยละ 38 คือ หกล้ม สาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุคือ พฤติกรรมของนักเรียนเอง รองลงมาคือ สิ่งแวดล้อมและความไม่เต็มมาตรฐาน หรือเสื่อมสภาพของอุปกรณ์เครื่องใช้ สถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดร้อยละ 46 คือ ภายในอาคาร เช่น ห้องเรียน

ในปีต่อมา นิภา มนูญปิฎ และคณะ (2521-2522:108-109) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษา" พบว่าชนิดของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนส่วนมาก คือ การหกล้ม รองลงมาคือ ถูกของมีคมและมีดปลายแหลมแทงตำ วิ่งชนสะดือล้ม เตะสิ่งของ ตกจากที่สูง ถูกของหนีบ ถูกขว้างปาด้วยวัตถุ ถูกกัด ถูกน้ำร้อนลวก และมีสิ่งแปลกปลอมเข้าตา

มีการวิจัยที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นของ อำไพ หวังไพโรจน์กิจ (2528:1-89) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาอัตราการเกิดอุบัติเหตุ สาเหตุของอุบัติเหตุ ลักษณะความบาดเจ็บ และความรุนแรงของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ฤดูกาล เวลา และสถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุ ดำเนินการวิจัยโดยเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 11,416 คน จากโรงเรียน 20 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า เพศ ระดับการศึกษา ช่วงเวลา และสถานที่เกิดอุบัติเหตุมีผลต่ออัตราการเกิดอุบัติเหตุ นักเรียนชายได้รับอุบัติเหตุคิดเป็นร้อยละ 67.9 นักเรียนชั้น ป.1-2 มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงสุตร้อยละ 42.4 ช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด คือ ช่วงพักกลางวัน ร้อยละ 40.2 สถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ สนาม ร้อยละ 42.8 ชนิดของอุบัติเหตุที่เกิดมากที่สุดคือ หกล้ม ตกจากที่สูง ร้อยละ 43.8 สาเหตุของอุบัติเหตุที่เกิดมากที่สุดคือ พฤติกรรมและนิสัยที่ไม่ปลอดภัย ร้อยละ 58.9 ลักษณะการบาดเจ็บที่พบมากที่สุด คือ แผลถลอก ร้อยละ 37.9 ความรุนแรงของอุบัติเหตุคือ บาดเจ็บเล็กน้อย ร้อยละ 97.7

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองที่เกี่ยวข้องกับการปลูกฝังสุขนิสัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุให้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาดังนี้

ประภาพรณ สิงคเสลิต (2528:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "บทบาทของผู้ปกครองตามการรับรู้ของตนเองในการปลูกฝังสุขนิสัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุให้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยศึกษาผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 306 คน โดยเก็บข้อมูลจากผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 102 คน และผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 102 คน และสูงกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาอีก 102 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาจะมีบทบาทเป็นผู้อบรมและฝึกฝนมากกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา และประถมศึกษา บทบาทในฐานะเป็นแบบอย่างที่ดี ผู้ปกครองระดับสูงกว่ามัศึกษามีการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา กับบทบาทในฐานะผู้จัดสิ่งแวดล้อม ผู้ปกครองที่มีระดับสูงกว่ามัศึกษามีการปฏิบัติบทบาทในฐานะผู้จัดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยมากกว่าผู้ปกครองระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา

สำหรับในระดับมัธยมศึกษาได้มีผู้สนใจทำวิจัยเกี่ยวกับอุบัติเหตุเช่นเดียวกัน แต่เป็นการศึกษาอุบัติเหตุและการป้องกันอุบัติเหตุในห้องปฏิบัติการ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ภัทรจันทร์ ใจสว่าง (2525:93-108) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุและการป้องกันอุบัติเหตุในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากการทดลองวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และศึกษาวิธีการป้องกันอุบัติเหตุ และการแก้ปัญหาเมื่อเกิดอุบัติเหตุในการทดลองวิทยาศาสตร์ของครูวิทยาศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร ดำเนินการวิจัยโดยเก็บข้อมูลจากครู 454 คน ในโรงเรียนรัฐบาล 39 แห่ง โรงเรียนเอกชน 35 แห่ง โรงเรียน

สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย 5 แห่ง ผลการวิจัยพบว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นในห้องทดลองร้อยละ 69 ลักษณะอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมากที่สุด ได้แก่ ไฟไหม้ สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุคือ นักเรียนเดินเล่อ การแก้ปัญหาของครูที่พบมากคือ การฝึกให้นักเรียนทำความสะอาดเครื่องมือทุกครั้งที่ใช้เสร็จ

ในการสัมมนาระดับชาติเรื่อง "อุบัติเหตุบนถนนในประเทศไทย" วิจิตร บุญยโททร (2525:32) ได้ทำการศึกษาพบว่าเด็กและเยาวชนต้องเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุมากกว่าปีละ 1,500 คน ส่วนใหญ่เด็กเหล่านี้อยู่ในวัยเรียนทั้งสิ้น

ในต่างประเทศก็เล็งเห็นความสำคัญของการเกิดอุบัติเหตุเช่นเดียวกัน ได้มีนักวิจัยทำการวิจัยในเรื่องนี้ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เพื่อหาวิธีการป้องกันและลดอุบัติเหตุให้น้อยลง จากการค้นคว้ารวบรวมการวิจัยเกี่ยวกับอุบัติเหตุและอุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษา ดังนี้

บอยซ์ และคณะ (Boyce and Others 1984:984-986) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุในสนามเด็กเล่นในโรงเรียนชนบท" (Playground Equipment Injuries in a Large, Urban School District) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการระบาดของวิทยาของการเกิดอุบัติเหตุจากอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นของโรงเรียน โดยศึกษาจากตัวแปรที่สำคัญ คือ ลักษณะประชากร อัตราความรุนแรง โปรแกรมการเรียน ประเภทของอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่น โดยศึกษาจากโรงเรียนประถมศึกษาในชนบท 68 แห่ง ได้ขยายผลประจำโรงเรียนเป็นผู้บันทึกรายงานการเกิดอุบัติเหตุทั้งหมด และมีแบบประเมินอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่น โดยให้ขยายผลและผู้บริหารเป็นผู้ประเมินใช้ระยะเวลาในการศึกษา 2 ปี ผลการวิจัยพบว่า การเกิดอุบัติเหตุในนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน ช่วงเวลาเกิดอุบัติเหตุเกิดเวลาเช้ามากกว่าเวลาหลังเที่ยง โรงเรียนที่เกิดอุบัติเหตุสูงเป็นโรงเรียนที่มีโปรแกรมการเรียนให้เลือกน้อย อัตราของอุบัติเหตุจากอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นอยู่ระหว่าง 8.9 ต่อนักเรียน 1 พันคนต่อปี

เฮล (พัชรา กาญจนารักษ์ 2522:74 อ้างอิงมาจาก Tlase, 1953:215) ได้วิจัย "อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในโรงเรียนที่เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1953" พบว่าอุบัติเหตุในรอบปีเกิดมากเดือนพฤษภาคมและกุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นเดือนที่มีอากาศหนาวเย็น เด็ก ๆ เล่นบนอาคารเรียนเป็นส่วนมาก และมีลักษณะร่างกายที่บาดเจ็บคือ ศีรษะร้อยละ 57 แขนและมือร้อยละ 23 ขาและเท้าร้อยละ 17 ลำตัวร้อยละ 3 เนศชายมากกว่าเนศหญิง 2 เท่า และในรอบวันมักจะเกิดเวลาเที่ยง ซึ่งเด็ก ๆ นกกลางวันมากที่สุด จากนั้นเป็นตอนเช้า บ่ายตามลำดับ ตอนเย็นก็มีบ้างแต่น้อย และ

สแต็ก และเอ็ลโก (Stack and Eikow 1957:145) ศึกษาเรื่อง "อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในโรงเรียน" (Accident in School) โดยมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นในอาคารเรียนมากที่สุด ถึงร้อยละ 26 ร้อยละ 10 เกิดขึ้นในโรงฝึกงาน ร้อยละ 35 เกิดขึ้นในห้องเรียน และในอาคารเรียนอื่น ๆ อีกร้อยละ 4.5 ดังนั้นการก่อสร้างอาคารเรียนโดยเฉาะบันได ระเบียง ทางเดิน ห้องเรียน ห้องประชุม โรงฝึกงาน โรงพลศึกษา และห้องอื่น ๆ จำเป็นต้องจัดสิ่งแวดล้อมให้ปลอดภัยมากที่สุด

สำหรับงานศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับอุบัติเหตุในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา มีรายงานดังต่อไปนี้

ทาเคตะ (Taketa 1984 ๓:208-209) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และประถมศึกษาของรัฐฮาวาย" (Student Accidents in Hawaii's Public Schools) โดยมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจอุบัติเหตุของนักเรียนในโรงเรียน และเพื่อศึกษาระบบการรายงานอุบัติเหตุในโรงเรียน ดำเนินการวิจัยโดยเก็บข้อมูลจากโรงเรียนรัฐบาล 204 โรงเรียน จาก 224 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนมากกว่า 157,000 คน รวบรวมข้อมูลจากแบบรายงานอุบัติเหตุของนักเรียนที่ห้องพยาบาลประจำโรงเรียน ได้จัดทำไว้ในช่วงเวลา

1 ปี ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชายประสบอุบัติเหตุมากกว่านักเรียนหญิงในอัตราส่วน 2:1 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีการบาดเจ็บมากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ สนามเด็กเล่น ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแพลตฟอร์ม ฟกซ้ำ อวัยวะที่ได้รับบาดเจ็บมักเป็นที่คอและศีรษะมากกว่าบริเวณลำตัว แม้ไม่ทำให้เสียชีวิตหรือพิการ แต่ต้องพักการเรียนไปชั่วคราว และ

เจคอบสัน (Jacobson 1987:495-496) ทำการวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุของเด็กวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมือง ประเทศสวีเดน" (Accident Among and Teenager on a Swedish Rural Municipality) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์รูปแบบของเหตุการณ์ของอุบัติเหตุในเด็กวัยรุ่น และเด็ก และเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับมาตรการป้องกันอุบัติเหตุ รวบรวมข้อมูลเด็กที่ได้รับบาดเจ็บอายุระหว่าง 0-19 ปี จำนวน 918 ราย ซึ่งได้รับการบำบัดรักษาที่ศูนย์สุขภาพและหน่วยรักษาลูกเงินในช่วง 1 ปี (ค.ศ.1981-1982) ผลการวิจัยพบว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการศึกษา ร้อยละ 32 ประเภทของอุบัติเหตุเกี่ยวกับการกีฬา (รวมทั้งกีฬาในโรงเรียน) ร้อยละ 26 อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในบ้านร้อยละ 11 อุบัติเหตุในโรงเรียน (ไม่รวมอุบัติเหตุจากกีฬา) ร้อยละ 8 เป็นอุบัติเหตุจากการจราจร ร้อยละ 5 ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแพลตฟอร์ม เคล็ด ฟกซ้ำ กระดูกเคลื่อน กระดูกหัก การเกิดอุบัติเหตุพบว่าเป็นจากพฤติกรรมที่กระทำกิจกรรมบางอย่างไม่ระมัดระวังเป็นสำคัญ

สรุปได้ว่าจากรายงานที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียน สาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากพฤติกรรมของนักเรียน และสภาพสิ่งแวดล้อมไม่ดี และความเสื่อมสภาพของอุปกรณ์เครื่องใช้ สถานที่เกิดเหตุมักเกิดขึ้นบริเวณห้องเรียนและสนาม สาเหตุของอุบัติเหตุที่พบบ่อยคือ หกล้ม และวิ่งชนกัน การเกิดอุบัติเหตุเกิดมากในเพศชายมากกว่าเพศหญิง การจัดสวัสดิศึกษาในโรงเรียนยังไม่ดีเท่าที่ควร ในด้านการจัดสิ่งแวดล้อมโรงเรียนยังมีปัญหาเรื่องการจัดดูแลบริเวณโรงเรียนให้ปลอดภัย โรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีรั้วโรงเรียน การจัดบริการความปลอดภัยในโรงเรียนส่วนใหญ่โรงเรียนได้จัดให้ครูและเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยในการเล่นและเดินทางไปกลับของ

นักเรียน โรงเรียนมีห้องพยาบาลและมีครูเป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบ การป้องกันอัคคีภัยพบว่า โรงเรียนยังไม่มีบันไดหนีไฟหรือทางออกฉุกเฉิน ยังไม่มีการจัดให้มีการฝึกซ้อมหนีไฟ

จากรายงานวิจัยในต่างประเทศ พบว่าจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในโรงเรียนมีไม่มากนัก เป็นอุบัติเหตุที่ทำให้บาดเจ็บเล็กน้อย สถานที่เกิดเหตุคือ สนามเด็กเล่น และในอาคารเรียน อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ศีรษะ แขนและมือ ขาและเท้า อุบัติเหตุเกิดในเพศชายมากกว่า เพศหญิง และช่วงเวลาการเกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือช่วงพักเที่ยง ชนิดของอุบัติเหตุคือแผลถลอก ฟกช้ำ สภาพสวัสดิศึกษาในโรงเรียน ได้มีการตรวจตราอุปกรณ์เครื่องใช้และการจัดสภาพแวดล้อมมีมาตรฐานความปลอดภัย มีการศึกษาถึงระบบรายงานการบันทึกอุบัติเหตุในโรงเรียน และมีการค้นหาสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ เพื่อนำมาจัดและควบคุมการเกิดอุบัติเหตุ จึงทำให้มีปัญหากการเกิดอุบัติเหตุน้อย

จากรายงานการสรุปผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาอุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุฬาฯ (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในปีการศึกษา 2531-2534 เพื่อค้นหาแนวโน้มของการเกิดอุบัติเหตุและต้องการศึกษาเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. อัตราการเกิดอุบัติเหตุ ระดับชั้น และเพศของนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ
2. ช่วงเวลาของการเกิดอุบัติเหตุ
3. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย
4. สถานที่เกิดอุบัติเหตุ
5. สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ
6. ลักษณะของอุบัติเหตุ
7. การรักษาพยาบาล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "อุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุนฟ้าฯ (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในปีการศึกษา 2531-2534 ผู้วิจัยได้ดำเนินการในเรื่องของประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนสาธิตจุนฟ้าฯ วิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปี 2531-2534

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบบันทึกลักษณะของอุบัติเหตุจากสมุดรายงานบันทึกอุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุนฟ้าฯ วิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2531-2534 ซึ่งเป็นข้อมูลของห้องพยาบาลในโรงเรียน มีรายละเอียดของการเกิดอุบัติเหตุในแต่ละวันบันทึกไว้ สมุดบันทึกอุบัติเหตุของนักเรียนปีหนึ่งจะมี 2 เล่ม คือ สมุดบันทึกอุบัติเหตุภาคต้น และสมุดบันทึกอุบัติเหตุภาคปลาย แบบบันทึกนี้มีรายละเอียดอยู่ในภาคผนวก

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการบันทึกข้อมูลอุบัติเหตุในแต่ละวันจากสมุดรายงานบันทึกอุบัติเหตุในช่วงปีการศึกษา 2531-2534 จำนวน 8 เล่ม ในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. อัตราการเกิดอุบัติเหตุ ระดับชั้น และเพศของนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ
2. ช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุ
3. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย
4. สถานที่เกิดอุบัติเหตุ
5. สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ
6. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ
7. การรักษาพยาบาล

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS* (Statistical Package for the Social Science Version-x) นำข้อมูลมาแจกแจงความถี่แต่ละรายการ คิดเป็นร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียงตามหัวข้อการเก็บรวบรวมข้อมูล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง อุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุนฟ้าฯ (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในปีการศึกษา 2531-2534 มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาอุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุนฟ้าฯ (ฝ่ายประถม) ใน 7 เรื่องต่อไปนี้ (1) อัตราการเกิดอุบัติเหตุ (2) ช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุ (3) ส่วนของร่างกายที่ได้รับบาดเจ็บ (4) สถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุ (5) สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ (6) ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ และ (7) การรักษาพยาบาล

ดังนั้นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จึงได้แบ่งออกเป็น 7 หัวข้อ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. อัตราการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนในช่วงปีการศึกษา 2531-2534

ตารางที่ 1 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุทั้งหมด จำแนกตามระดับชั้นเป็นรายเดือน ในปีการศึกษา 2531

ระดับชั้น	ป.1		ป.2		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6		รวม		รวมทั้งหมด	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช+ญ	ร้อยละ
มิถุนายน	20	3	12	4	9	7	5	3	1	3	0	6	47	26	73	6.93
กรกฎาคม	21	7	13	11	7	7	13	2	8	0	16	4	78	31	109	10.35
สิงหาคม	15	5	25	14	6	5	5	7	5	2	9	4	65	37	102	9.69
กันยายน	13	15	30	20	15	4	6	7	11	11	20	11	95	68	163	15.48
ตุลาคม	8	4	15	1	3	0	8	2	1	0	1	2	36	9	45	4.27
พฤศจิกายน	36	16	17	6	15	4	14	8	7	2	12	4	101	40	141	13.39
ธันวาคม	33	24	17	11	12	5	12	9	6	3	10	2	90	54	144	13.68
มกราคม	21	17	24	11	8	9	10	5	2	3	11	4	76	49	125	11.87
กุมภาพันธ์	19	8	21	9	8	4	10	2	4	5	5	1	67	29	96	9.12
มีนาคม	10	4	4	5	4	4	4	3	3	2	7	5	32	23	55	5.22
รวม	196	103	178	92	87	49	87	48	48	31	91	43	687	366	1053	
	299		270		136		135		79		134		1053			
ร้อยละ	28.40		25.64		12.92		12.82		7.50		12.73					100

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าในจำนวนนักเรียน 1053 คน ในปีการศึกษา 2531 ระดับชั้นที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุมากที่สุด คือ นักเรียนระดับชั้น ป.1 คิดเป็นร้อยละ 28.40 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ นักเรียนระดับชั้น ป.2 คิดเป็นร้อยละ 25.64 รองลงมาอันดับสามคือ นักเรียนระดับชั้น ป.3 คิดเป็นร้อยละ 12.92 น้อยที่สุดคือนักเรียนระดับชั้น ป.5 คิดเป็นร้อยละ 7.5 นอกจากนี้ยังพบว่าเกิดอุบัติเหตุในนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิงในทุก ระดับชั้น

เดือนที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด คือ เดือนกันยายน คิดเป็นร้อยละ 15.48 รองลงมา อันดับสองคือ เดือนธันวาคม คิดเป็นร้อยละ 13.68 รองลงมาอันดับสามคือ เดือนพฤศจิกายน คิดเป็นร้อยละ 13.39

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุทั้งหมด จำแนกตามระดับชั้นเป็นรายเดือน ในปี
การศึกษา 2532

ระดับชั้น	ป.1		ป.2		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6		รวม		รวมทั้งหมด	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช+ญ	ร้อยละ
มิถุนายน	22	5	18	9	13	6	11	10	6	2	11	4	81	36	117	10.57
กรกฎาคม	16	10	14	6	11	3	7	2	6	1	13	4	67	26	93	8.40
สิงหาคม	26	9	22	9	24	3	10	13	5	5	19	11	106	50	156	14.09
กันยายน	17	10	11	7	10	6	8	4	11	4	15	13	72	44	116	10.48
ตุลาคม	8	6	4	0	6	1	0	4	1	0	6	3	25	14	39	3.52
พฤศจิกายน	33	19	13	10	15	4	7	2	14	6	8	6	90	47	137	12.38
ธันวาคม	27	17	11	7	18	9	7	3	10	3	15	5	88	44	132	11.92
มกราคม	17	10	16	7	12	5	12	7	6	4	17	12	80	45	145	13.10
กุมภาพันธ์	30	14	13	15	15	12	11	5	7	0	12	12	88	58	146	13.19
มีนาคม	8	2	4	5	9	3	2	2	4	2	5	0	32	14	46	4.16
รวม	204	102	126	75	133	52	75	52	70	27	121	70	729	378	1107	
	306		201		185		127		97		191		1107			
ร้อยละ	27.64		18.16		16.71		11.47		8.76		17.25					100

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าในจำนวนนักเรียน 1107 คน กลุ่มนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ นักเรียนระดับชั้น ป.1 คิดเป็นร้อยละ 27.64 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ นักเรียนระดับชั้น ป.2 คิดเป็นร้อยละ 18.16 รองลงมาอันดับสามคือ นักเรียนระดับชั้น ป.6 คิดเป็นร้อยละ 17.25 น้อยที่สุดคือนักเรียนระดับชั้น ป.5 คิดเป็นร้อยละ 8.76 และอุบัติเหตุเกิดกับนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิงทุกระดับชั้น

เดือนที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เดือนสิงหาคม คิดเป็นร้อยละ 14.09 รองลงมาอันดับสองคือ เดือนกุมภาพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 13.19 รองลงมาอันดับสามคือ เดือนพฤศจิกายน คิดเป็นร้อยละ 12.38

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามระดับชั้นเป็นรายเดือน ในปีการศึกษา

2533

ระดับชั้น	ป.1		ป.2		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6		รวม		รวมทั้งหมด	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช+ญ	ร้อยละ
มิถุนายน	6	14	19	4	9	2	11	6	7	7	10	2	62	35	97	10.17
กรกฎาคม	14	9	26	9	13	5	11	5	10	3	13	2	87	33	120	12.58
สิงหาคม	14	7	10	10	14	5	7	7	12	2	18	4	75	35	110	11.53
กันยายน	17	11	16	5	8	2	13	1	6	5	8	10	68	34	102	10.69
ตุลาคม	1	6	6	1	1	2	0	0	1	2	3	2	12	13	25	2.62
พฤศจิกายน	14	15	24	16	7	6	14	6	5	3	6	7	70	53	123	12.89
ธันวาคม	19	14	14	8	17	8	13	2	4	9	11	2	78	43	121	12.68
มกราคม	19	15	15	7	11	4	10	7	13	10	11	3	79	46	125	13.10
กุมภาพันธ์	11	12	15	7	22	11	5	6	5	7	12	2	70	45	115	12.05
มีนาคม	4	2	4	0	1	2	1	0	0	1	1	0	11	5	16	1.68
รวม	119	105	149	67	103	47	85	40	63	49	93	34	612	342	954	
	224		216		150		125		112		127		954			
ร้อยละ	23.48		22.64		15.72		13.10		11.74		13.31					100

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าในจำนวนนักเรียน 954 คน นักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ นักเรียนระดับชั้น ป.1 คิดเป็นร้อยละ 23.48 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ นักเรียนระดับชั้น ป.2 คิดเป็นร้อยละ 22.64 รองลงมาอันดับสามคือ นักเรียนระดับชั้น ป.3 คิดเป็นร้อยละ 15.72 น้อยที่สุดคือนักเรียนระดับชั้น ป.5 คิดเป็นร้อยละ 11.74 และอุบัติเหตุเกิดขึ้นกับนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง

เดือนที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เดือนมกราคม คิดเป็นร้อยละ 13.10 รองลงมาอันดับสองคือ เดือนพฤศจิกายน คิดเป็นร้อยละ 12.89 และรองลงมาอันดับสามคือ เดือนธันวาคม คิดเป็นร้อยละ 12.68

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุทั้งหมด จำแนกตามระดับชั้นเป็นรายเดือน ในปีการศึกษา 2534

ระดับชั้น	ป.1		ป.2		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6		รวม		รวมทั้งหมด	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช+ญ	ร้อยละ
มิถุนายน	18	11	19	9	21	8	6	3	7	2	6	3	77	36	113	14.32
กรกฎาคม	23	5	13	8	17	7	8	3	11	9	12	7	84	39	123	15.59
สิงหาคม	15	4	14	3	9	4	12	3	6	5	5	4	61	23	84	10.65
กันยายน	15	12	10	3	7	5	6	7	4	2	8	7	50	36	86	10.90
ตุลาคม	7	0	4	1	2	1	2	0	1	1	0	1	16	4	20	2.53
พฤศจิกายน	15	5	11	5	9	8	5	5	5	5	5	2	50	30	80	10.14
ธันวาคม	11	8	9	5	4	4	9	5	10	6	10	4	53	32	85	10.77
มกราคม	5	10	8	7	10	5	12	5	5	6	7	3	47	36	83	10.52
กุมภาพันธ์	21	11	10	12	7	12	3	1	5	3	7	2	53	41	94	11.91
มีนาคม	1	4	2	1	4	4	0	1	1	0	1	2	9	12	21	2.66
รวม	131	70	100	54	90	58	63	33	55	39	61	35	500	289	789	
	201		154		148		96		94		96		789			
ร้อยละ	25.48		19.52		18.76		12.17		11.91		12.17					100

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าในจำนวนนักเรียน 789 คน มีนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ นักเรียนระดับชั้น ป.1 คิดเป็นร้อยละ 25.48 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ นักเรียนระดับชั้น ป.2 คิดเป็นร้อยละ 19.52 รองลงมาอันดับสามคือ นักเรียนระดับชั้น ป.3 คิดเป็นร้อยละ 18.76 น้อยที่สุดคือนักเรียนระดับชั้น ป.5 คิดเป็นร้อยละ 11.91 และปริมาณอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเกิดกับนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง

เดือนที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เดือนกรกฎาคม คิดเป็นร้อยละ 15.59 รองลงมาอันดับสองคือ เดือนมิถุนายน คิดเป็นร้อยละ 14.32 รองลงมาอันดับสามคือ เดือนกุมภาพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 11.91

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 จำนวนครั้งของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในปีการศึกษา 2531-2534 จำแนกตามการเกิดอุบัติเหตุในแต่ละเดือน (มี.ย.-มี.ค.)

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
มิถุนายน	73	6.9	117	10.6	95	9.9	113	14.3	398	10.19
กรกฎาคม	109	10.3	93	8.4	120	12.6	123	15.6	445	11.39
สิงหาคม	102	9.7	156	14.1	110	11.5	84	10.6	452	11.57
กันยายน	163	15.5	116	10.5	99	10.4	86	10.9	464	11.88
ตุลาคม	45	4.3	39	3.5	24	2.5	20	2.5	128	3.28
พฤศจิกายน	141	13.4	137	12.4	124	13.0	80	10.1	482	12.33
ธันวาคม	145	13.8	132	11.9	127	13.3	85	10.8	489	12.52
มกราคม	125	11.9	125	11.3	125	13.1	83	10.5	458	11.73
กุมภาพันธ์	96	9.1	146	13.2	115	12.0	94	11.9	451	11.55
มีนาคม	55	5.2	47	4.2	16	1.7	21	2.7	139	3.56
รวม	1054	100	1108	100	955	100	789	100	3906	
ร้อยละ	26.98		28.36		24.45		20.20			100

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา เดือนที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เดือนธันวาคม คิดเป็นร้อยละ 12.52 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เดือน

พฤศจิกายน คิดเป็นร้อยละ 12.33 และรองลงมาเป็นอันดับสามคือ เดือนกันยายน คิดเป็นร้อยละ 11.88

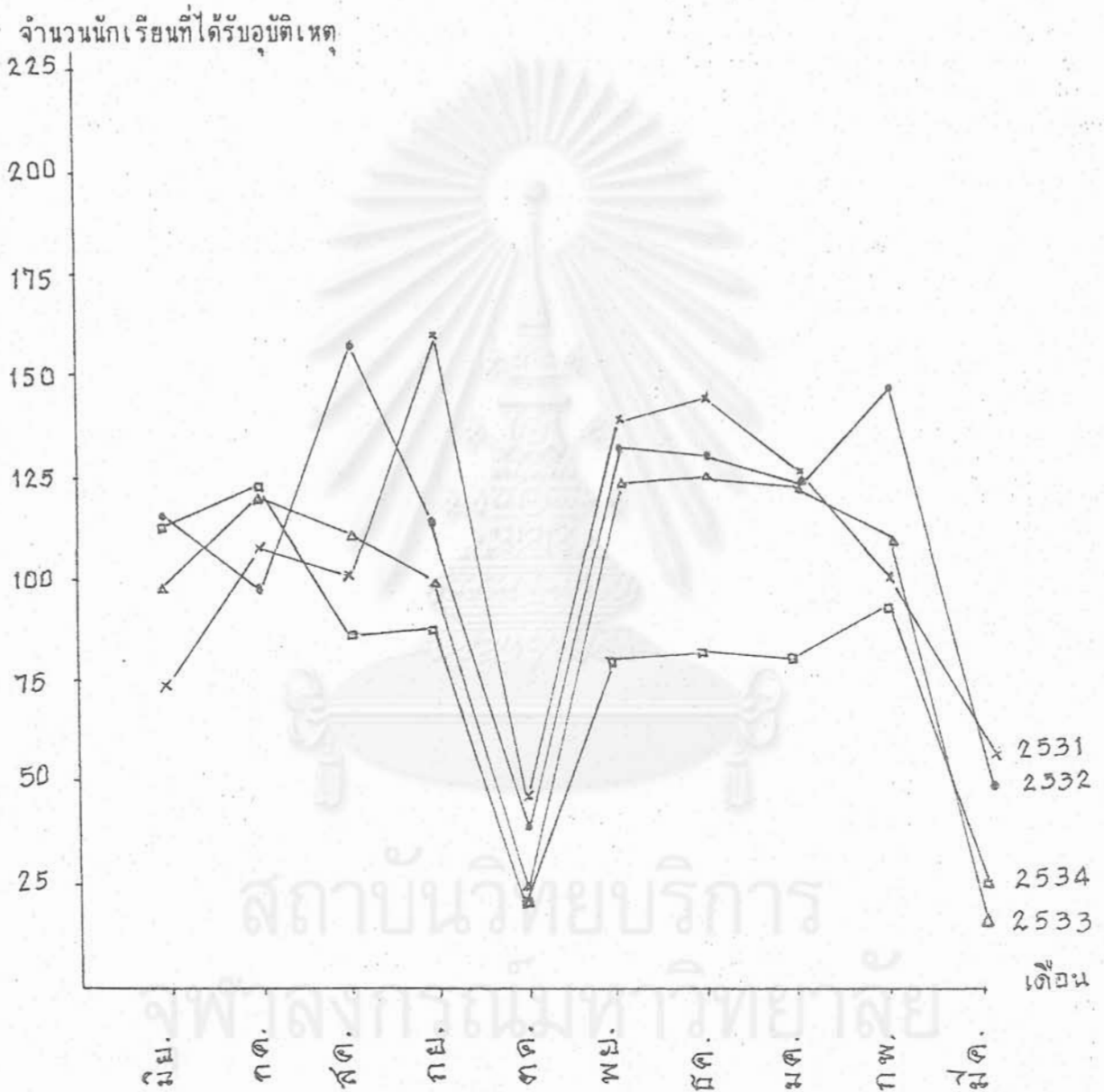
ปีการศึกษาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ปีการศึกษา 2532 คิดเป็นร้อยละ 28.36 รองลงมาอันดับสองคือ ปีการศึกษา 2531 คิดเป็นร้อยละ 26.98 รองลงมาอันดับสามคือ ปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 24.45

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิเส้นแสดงการเปรียบเทียบจำนวนการเกิดอุบัติเหตุในปีการศึกษา 2531-2534

จำแนกตามเดือนที่เกิดอุบัติเหตุ

จากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่านักเรียนจะเกิดอุบัติเหตุมากที่สุดในเดือนธันวาคม

ตารางที่ 6 จำนวนครั้งของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น จำนวนตามการเกิดอุบัติเหตุในแต่ละระดับชั้น
ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ป.1	299	28.4	306	27.6	224	23.5	201	25.5	1030	26.39
ป.2	270	25.6	201	18.1	216	22.6	154	19.5	841	21.54
ป.3	136	12.9	185	16.7	150	15.7	148	18.8	619	15.86
ป.4	135	12.8	127	11.5	125	13.1	96	12.2	483	12.38
ป.5	79	7.5	97	8.8	112	11.7	94	11.9	382	9.79
ป.6	134	12.7	191	17.2	127	13.3	96	12.2	548	14.04
จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	1697		1702		1702		1701			
ร้อยละที่ได้ รับอุบัติเหตุ ต่อนักเรียน ทั้งหมด	1053	100	1107	100	954	100	789	100	3903	
	62.05		65.04		56.05		46.38	100		100

จากตารางที่ 6 อุบัติเหตุในช่วง 4 ปีการศึกษา แสดงให้เห็นว่าระดับชั้นที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ นักเรียนระดับชั้น ป.1 คิดเป็นร้อยละ 26.39 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ นักเรียนระดับชั้น ป.2 คิดเป็นร้อยละ 21.54 รองลงมาอันดับสามคือ นักเรียนระดับชั้น ป.3 คิดเป็นร้อยละ 15.86 น้อยที่สุดคือระดับชั้น ป.5 คิดเป็นร้อยละ 9.79

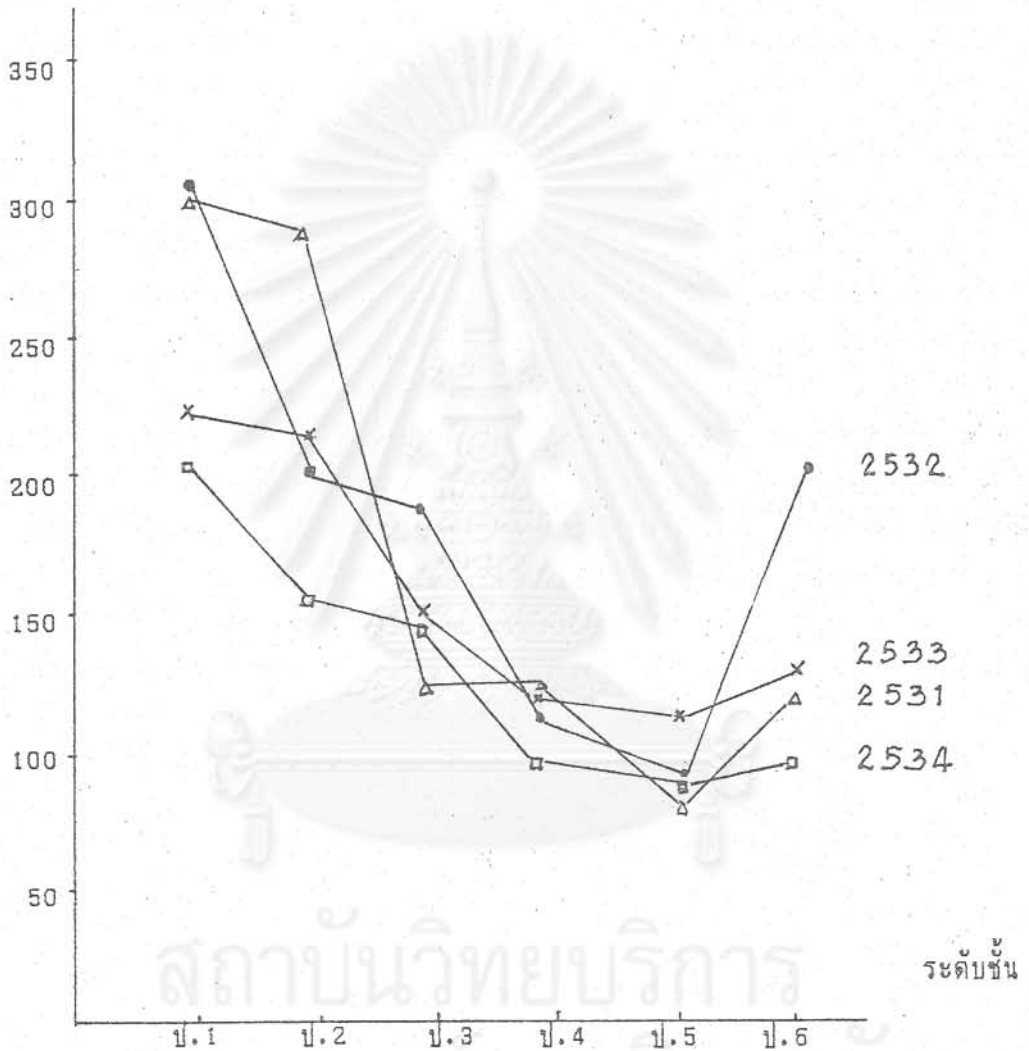
ปีการศึกษาที่นักเรียนเกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ปีการศึกษา 2532 คิดเป็นร้อยละ 65.04 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ปีการศึกษา 2531 คิดเป็นร้อยละ 62.05 รองลงมาอันดับสามคือ ปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 56.05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิเส้นแสดงการเปรียบเทียบในการเกิดอุบัติเหตุในแต่ละระดับชั้น ในปีการศึกษา 2531-2534

จำนวนนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ

จากแผนภูมิ แสดงให้เห็นว่าอุบัติเหตุเกิดมากที่สุดในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และลดน้อยลงมาตามลำดับ จะมาเพิ่มขึ้นในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 7 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนในระดับชั้นเรียน ปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา	2531			2532			2533			2534			รวม 4 ปี		
	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/คน	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/คน	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/คน	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/คน	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/ร้อยละ
ป.1	299	292	1.05	306	298	1.03	224	271	0.83	201	281	0.72	1030	1142	90.19
ป.2	270	288	0.94	201	290	0.69	216	299	0.72	154	270	0.57	841	1147	73.32
ป.3	136	279	0.49	185	287	0.64	150	291	0.52	148	300	0.49	619	1157	53.50
ป.4	135	272	0.49	127	277	0.46	125	284	0.44	96	288	0.33	483	1121	43.09
ป.5	79	279	0.28	97	271	0.36	112	277	0.40	94	284	0.33	382	1111	34.38
ป.6	134	287	0.46	191	279	0.68	127	270	0.47	96	278	0.34	548	1114	49.19
รวม	1053	1697	0.62	1107	1702	0.65	954	1692	0.56	789	1701	0.46	3903	6792	57.46

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าในช่วงปีการศึกษา 2531-2534 อุบัติเหตุเกิดขึ้นกับนักเรียนระดับชั้น ป.1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.19 เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนในระดับชั้นเรียน กล่าวคือ มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น 90 ครั้งต่อนักเรียน 100 คน รองลงมาอันดับสองคือ นักเรียนระดับชั้น ป.2 คิดเป็นร้อยละ 43.32 รองลงมาอันดับสามคือ นักเรียนระดับชั้น ป.3 น้อยที่สุดคือนักเรียนระดับชั้น ป.5 คิดเป็นร้อยละ 34.38

ตารางที่ 8 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ชาย	688	65.3	730	65.9	613	64.2	500	63.4	2531	64.80
หญิง	366	34.7	378	34.1	342	35.8	289	36.6	1375	35.20
ร้อยละ	1054	100	1108	100	955	100	789	100	3906	100
	26.98		28.36		24.45		20.20			

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา อุบัติเหตุเกิดขึ้นกับนักเรียนชาย มากกว่านักเรียนหญิง คิดเป็นร้อยละ 64.80 ส่วนนักเรียนหญิงเกิดอุบัติเหตุ คิดเป็นร้อยละ 35.20 ปีการศึกษาที่เกิดอุบัติเหตุกับนักเรียนมากที่สุด คือปีการศึกษา 2532 คิดเป็นร้อยละ 28.36 รองลงมาอันดับสองคือ ปีการศึกษา 2531 คิดเป็นร้อยละ 26.98 รองลงมาอันดับสามคือ ปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 24.45

ตารางที่ 9 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนนักเรียนในปีการศึกษา 2531-2534

การศึกษา	2531			2532			2533			2534			รวม 4 ปี		
	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/คน	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/คน	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/คน	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/คน	จำนวนอุบัติเหตุ	จำนวน น.ร.	ครั้ง/ร้อยละ
ชาย	688	945	0.72	730	958	0.76	613	955	0.64	500	947	52.80	2531	3508	66.51
หญิง	366	752	0.49	378	744	0.51	342	737	0.46	289	754	38.33	1375	2987	46.03
รวม	1054	1697	0.62	1108	1702	0.65	955	1692	0.56	789	1701	46.38	3906	6792	57.50

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าอุบัติเหตุเกิดกับนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง อุบัติเหตุเกิดกับนักเรียนชาย คิดเป็นร้อยละ 66.51 อุบัติเหตุเกิดกับนักเรียนหญิง คิดเป็นร้อยละ 46.03 เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนที่เท่ากัน

2. ช่วงการเกิดอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534 ซึ่งแบ่งเป็นช่วงเวลาการเกิดอุบัติเหตุและเวลาของการเกิดอุบัติเหตุ มีการเปรียบเทียบในแต่ละปีการศึกษา และเปรียบเทียบในช่วงปีการศึกษา 2531-2534 ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามช่วงเวลาของการเกิดอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ช่วงเช้า (7.00- 11.00น.)	249	23.62	246	22.20	184	19.27	168	21.29	847	21.68
ช่วงพัก กลางวัน (11.01- 13.00น.)	272	25.81	283	25.54	258	26.49	226	28.64	1034	26.47
ช่วงบ่าย (13.01- 15.00น.)	162	15.37	171	15.43	148	15.50	122	15.46	603	15.44

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ช่วงเย็น (15.01- 17.00น.)	271	35.20	408	36.82	370	38.74	273	34.6	1422	36.41
	1054	100	1108	100	955	100	789	100	3906	100

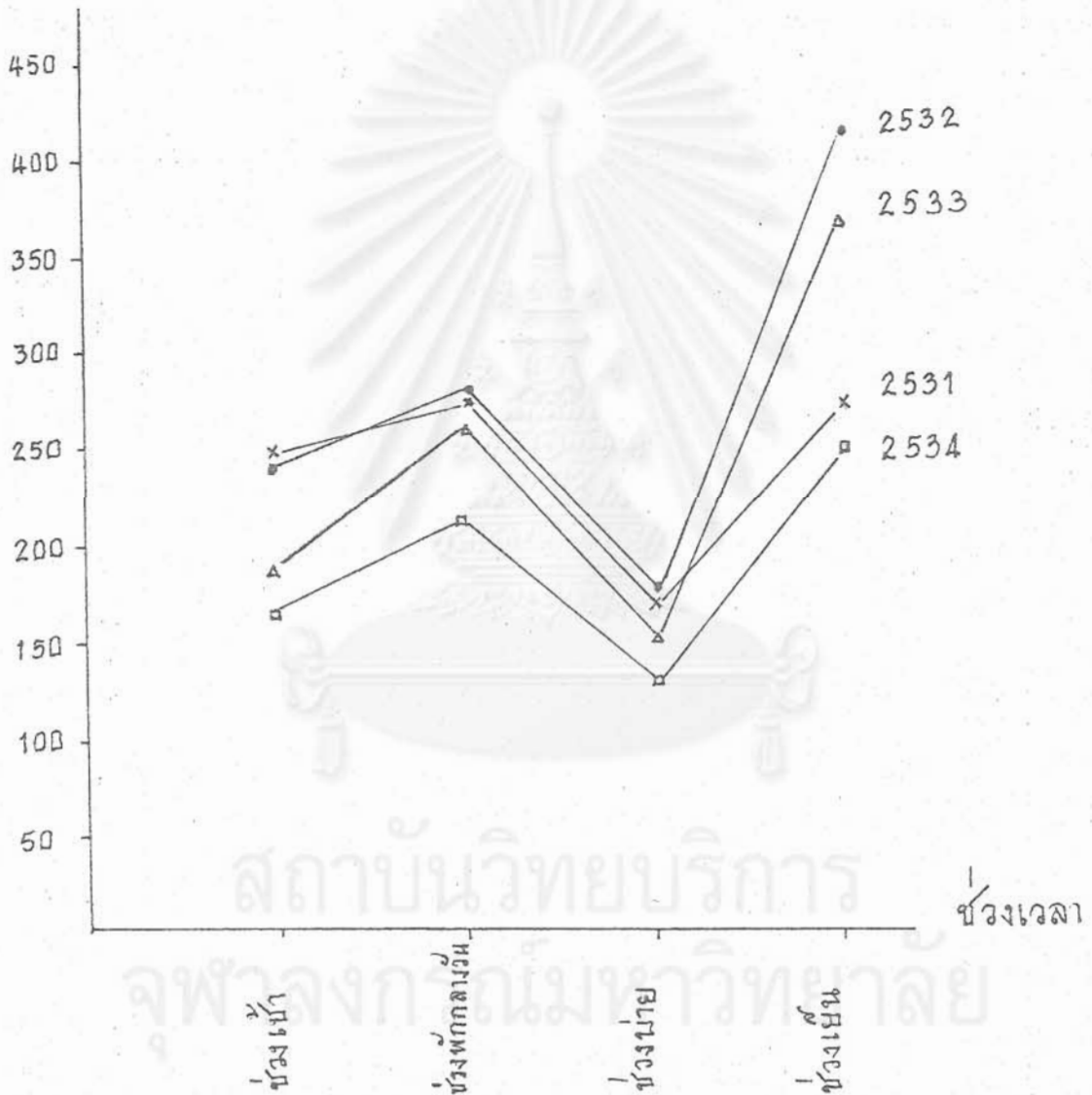
จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าในช่วงเย็นหลังเลิกเรียนแล้ว นักเรียนเกิดอุบัติเหตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.41 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ช่วงพักกลางวัน คิดเป็นร้อยละ 26.47 รองลงมาอันดับสามคือ ช่วงเช้า คิดเป็นร้อยละ 21.68

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิเส้นแสดงการเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุในการศึกษา

2531-2534 จำแนกตามช่วงเวลาของการเกิดอุบัติเหตุ

จำนวนนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ

จากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่ามีอุบัติเหตุเกิดมากที่สุดในช่วงเย็น รองลงมาคือช่วงพัก

กลางวัน

ตารางที่ 11 (ต่อ)

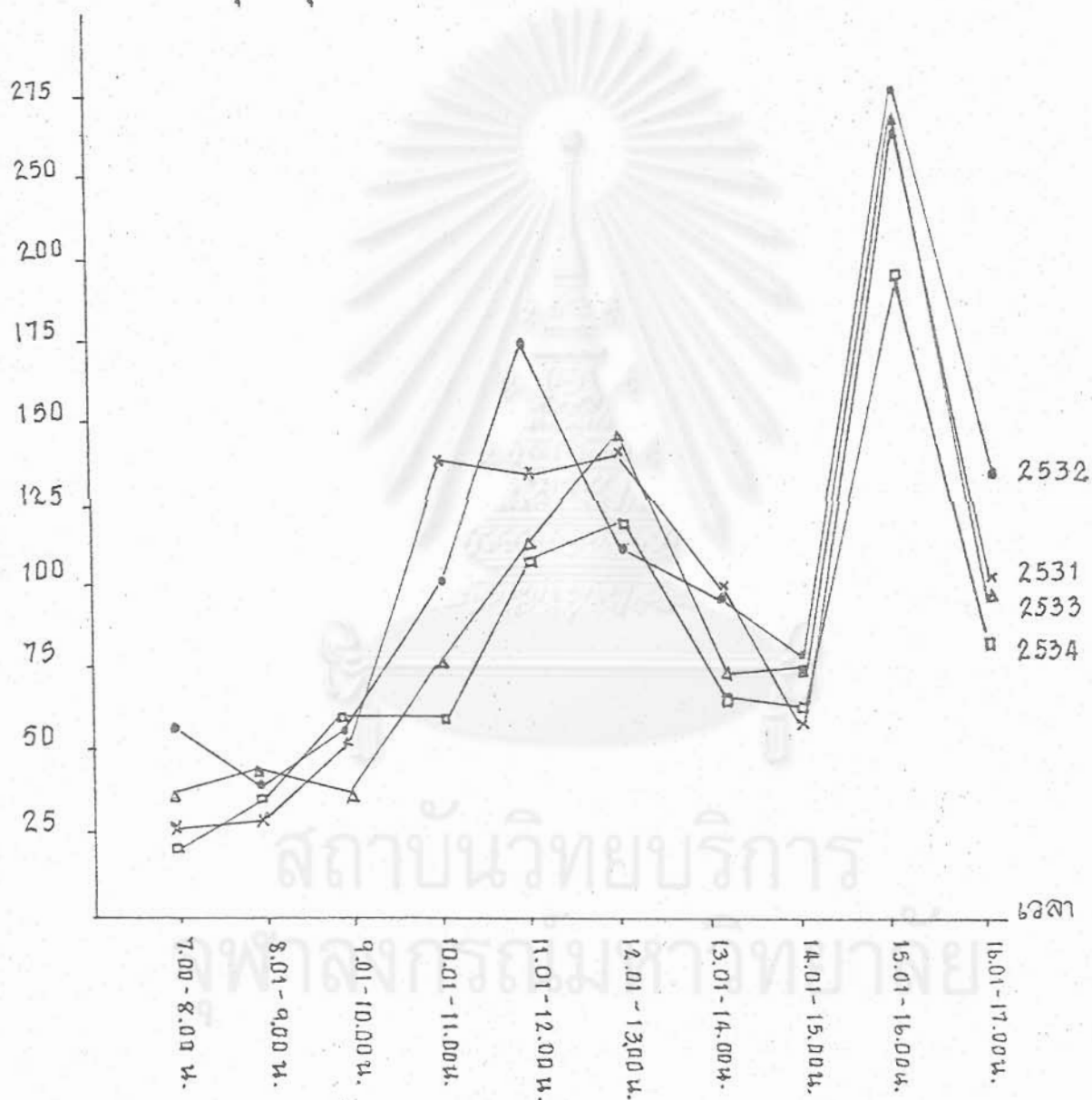
ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
15.01- 16.00 น.	260	24.7	275	24.8	267	28.0	192	24.3	994	25.45
16.01- 17.00 น.	111	10.5	133	12.0	103	10.8	81	10.3	428	10.96
	1054	100	1108	100	955	100	789	100	3906	100

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าในช่วงปีการศึกษา 2531-2534 ช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เวลา 15.01-16.00 น. คิดเป็นร้อยละ 25.45 ของจำนวนครั้งที่เกิดอุบัติเหตุใน 4 ปี รองลงมาอันดับสองคือ เวลา 11.01-12.00 น. คิดเป็นร้อยละ 13.62 รองลงมาอันดับสามคือ เวลา 12.01-13.00 น. คิดเป็นร้อยละ 12.85

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิเส้นแสดงการเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามเวลา
การเกิดอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534

จำนวนครั้งที่เกิดอุบัติเหตุ

จากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่าเวลาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือเวลา 15.01-16.00 น.

รองลงมาคือเวลา 11.01-13.00 น.

3. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย

ได้เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามอวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ

เปรียบเทียบตามระดับชั้น ในแต่ละปีการศึกษา และเปรียบเทียบในช่วงปีการศึกษา 2531-2534

ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามอวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531

ระดับชั้น	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6	รวม	ร้อยละ
อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ								
ศีรษะ ใบหน้า คาง	26	9	12	6	5	6	74	7.03
หู	0	0	0	1	1	0	2	0.19
ปาก ฟัน	13	11	8	8	4	4	48	4.56
จมูก	0	3	2	0	0	3	8	0.76
คอ	1	3	0	0	0	0	4	0.38
ลำตัว	2	1	1	2	0	0	6	0.57
แขน	31	51	15	18	12	9	136	12.91
มือ	48	46	33	31	24	73	255	24.22
ขา	146	134	56	55	25	32	448	42.55
เท้า	7	5	3	8	3	4	30	2.85
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)	8	7	6	6	5	3	42	3.99
	299	270	136	135	79	134	1053	
ร้อยละ	28.40	25.64	12.92	12.82	7.50	12.73		100

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเกิดอุบัติเหตุวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ขา
 เกิดขึ้นร้อยละ 42.55 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มือ เกิดขึ้นร้อยละ
 24.22 รองลงมาอันดับสามคือ แขน เกิดขึ้นร้อยละ 12.91

ระดับชั้นเรียนที่วัยวะของนักเรียนได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ระดับชั้น ป.1 เกิดขึ้นร้อยละ
 28.40 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ระดับชั้น ป.2 เกิดขึ้นร้อยละ 25.64
 รองลงมาอันดับสามคือ ระดับชั้น ป.3, เกิดขึ้นร้อยละ 12.92 ระดับชั้นที่วัยวะได้รับอุบัติเหตุน้อยที่สุด
 คือระดับชั้น ป.5 เกิดขึ้นร้อยละ 7.50

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามเพศ ในปีการศึกษา 2531

อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ	เพศ	ชาย	หญิง	รวม
ศีรษะ ใบหน้า คาง		62	12	74
หู		2	0	2
ปาก ฟัน		33	15	48
จมูก		6	2	8
คอ		3	1	4
ลำตัว		4	2	6
แขน		97	39	136
มือ		165	90	255
ขา		277	171	448
เท้า		15	15	30
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)		23	19	42
		687	366	1053
ร้อยละ		65.24	34.76	100

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่าเพศชายได้รับอุบัติเหตุที่เกิดกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายมากกว่าเพศหญิง เกิดขึ้นร้อยละ 65.24 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด ส่วนเพศหญิงได้รับอุบัติเหตุที่เกิดกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย เกิดขึ้นร้อยละ 34.76

ตารางที่ 14 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2532

ระดับชั้น อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6	รวม	ร้อยละ
ศีรษะ ใบหน้า คาง	24	21	19	11	9	6	90	8.13
หู	4	1	1	0	0	3	9	0.81
ปาก ฟัน	20	24	8	7	3	2	64	5.78
จมูก	3	4	0	1	0	2	10	0.90
คอ	0	1	0	0	0	0	1	0.09
ลำตัว	1	2	3	0	0	0	6	0.54
แขน	43	27	33	16	10	17	146	13.19
มือ	65	49	39	43	39	108	363	32.79
ขา	131	60	39	37	28	41	347	31.35
เท้า	6	5	2	12	6	7	40	3.61
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)	9	7	4	0	2	5	31	2.80
ร้อยละ	306	201	185	127	97	191	1107	100

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ มือ เกิดขึ้นร้อยละ 32.79 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ขา เกิดขึ้นร้อยละ 31.35 รองลงมาอันดับสามคือ แขน เกิดขึ้นร้อยละ 13.19

ระดับชั้นที่อวัยวะของนักเรียนได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ระดับชั้น ป.1 เกิดขึ้นร้อยละ 27.65 รองลงมาอันดับสองคือ ระดับชั้น ป.2 เกิดขึ้นร้อยละ 18.16 รองลงมาอันดับสามคือ ระดับชั้น ป.6 เกิดขึ้นร้อยละ 17.25 ระดับชั้นที่ได้รับอุบัติเหตุน้อยที่สุดคือ ระดับชั้น ป.5 เกิดขึ้น ร้อยละ 8.76

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามเพศ ในปีการศึกษา 2532

อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ	เพศ	ชาย	หญิง	รวม
ศีรษะ ใบหน้า คาง		67	23	90
หู		7	2	9
ปาก ฟัน		41	23	64
จมูก		6	4	10
คอ		1	0	1
ลำตัว		5	1	6
แขน		88	58	146
มือ		220	143	363
ขา		252	95	347
เท้า		23	17	40
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)		19	12	31
		729	378	1107
ร้อยละ		65.85	34.15	100

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า เพศชายได้รับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.85 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด ส่วนเพศหญิงได้รับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 34.15

ตารางที่ 16 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำนวนตามอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2533

ระดับชั้น อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6	รวม	ร้อยละ
ศีรษะ ใบหน้า คาง	27	17	10	9	2	5	70	7.34
หู	1	2	0	1	0	0	4	0.42
ปาก ฟัน	9	11	2	3	4	1	30	3.14
จมูก	1	0	2	2	1	2	8	0.84
คอ	2	0	0	0	1	0	3	0.31
ลำตัว	1	1	2	0	1	2	7	0.73
แขน	41	45	16	16	11	7	136	14.26
มือ	46	55	42	45	60	84	332	34.80
ขา	88	78	64	45	22	23	320	33.54
เท้า	2	3	6	2	4	2	19	1.99
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)	6	4	6	2	6	1	25	2.62
ร้อยละ	224	216	150	125	112	127	954	100

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเกิดอุบัติเหตุวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ มือ เกิดขึ้นร้อยละ 34.80 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ขา เกิดขึ้นร้อยละ 33.54 รองลงมาอันดับสามคือ แขน เกิดขึ้นร้อยละ 14.26

ระดับชั้นเรียนที่วัยวะของนักเรียนได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ระดับชั้น ป.1 เกิดขึ้น ร้อยละ 23.48 รองลงมาอันดับสองคือ ระดับชั้น ป.2 เกิดขึ้นร้อยละ 22.64 รองลงมาอันดับสามคือ นักเรียนระดับชั้น ป.3 เกิดขึ้นร้อยละ 13.10

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามเพศ ในปีการศึกษา 2533

อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ	เพศ	ชาย	หญิง	รวม
ศีรษะ ใบหน้า คาง		52	18	70
หู		1	3	4
ปาก ฟัน		20	10	30
จมูก		4	4	8
คอ		1	2	3
ลำตัว		6	1	7
แขน		93	43	136
มือ		206	126	332
ขา		202	118	320
เท้า		11	8	19
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)		16	9	25
		612	342	954
ร้อยละ		64.15	35.85	100

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่าเพศชายได้รับอุบัติเหตุที่เกิดกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 64.15 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด ส่วนเพศหญิงได้รับอุบัติเหตุที่เกิดกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 35.85

ตารางที่ 18 จำนวนครั้งที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2534

อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ	ระดับชั้น	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6	รวม	ร้อยละ
	ศีรษะ ใบหน้า คาง		20	8	10	8	7	5	58
หู		1	2	1	2	0	0	6	0.76
ปาก ฟัน		8	8	6	7	2	1	32	4.06
จมูก		4	1	2	2	0	2	11	1.39
คอ		0	0	0	0	0	0	0	0
ลำตัว		2	0	1	0	1	0	4	0.51
แขน		47	26	28	11	13	8	135	17.11
มือ		43	34	39	32	43	53	243	30.80
ขา		62	64	46	27	19	19	234	29.66
เท้า		3	2	1	4	4	2	16	2.03
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)		11	9	9	10	5	6	50	6.34
		201	154	148	96	94	96	789	
ร้อยละ		25.46	19.52	18.76	12.17	11.91	12.17		100

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเกิดอุบัติเหตุวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ มือ เกิดขึ้นร้อยละ 30.8 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ขา เกิดขึ้นร้อยละ 29.66 รองลงมาอันดับสามคือ แขน เกิดขึ้นร้อยละ 17.11

ระดับชั้นเรียนที่วัยวะของนักเรียนได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ระดับชั้น ป.1 เกิดขึ้น ร้อยละ 25.46 รองลงมาอันดับสองคือ ระดับชั้น ป.6 เกิดขึ้นร้อยละ 16.54 รองลงมาอันดับสามคือ ระดับชั้น ป.3 เกิดขึ้นร้อยละ 18.76

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้รับอุบัติเหตุ จำแนกตามเพศ ในปี การศึกษา 2534

อวัยวะที่ได้รับอุบัติเหตุ	เพศ	ชาย	หญิง	รวม
ศีรษะ ใบหน้า คาง		32	26	58
หู		4	2	6
ปาก ฟัน		23	9	32
จมูก		7	4	11
คอ		0	0	0
ลำตัว		2	2	4
แขน		89	46	135
มือ		139	104	243
ขา		153	81	234
เท้า		11	5	16
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)		40	10	50
		500	289	789
ร้อยละ		63.37	36.63	100

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่าเพศชายได้รับอุบัติเหตุที่เกิดกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 63.37 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด ส่วนเพศหญิงได้รับอุบัติเหตุที่เกิดกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 36.63

ตารางที่ 20 จำนวนครั้งที่อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา อวัยวะส่วน ต่าง ๆ	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ศีรษะ										
ใบหน้า										
คาง	74	7.0	90	8.1	71	7.4	58	7.4	293	7.5
หู	2	0.2	9	0.8	4	0.4	6	.8	21	0.5
ปาก ฟัน	48	4.6	64	5.8	30	3.1	32	4.1	174	4.45
จมูก	8	0.8	10	0.9	8	0.8	1	1.4	37	0.95
คอ	4	0.4	1	3.1	3	0.3	0	0	8	0.20
ลำตัว	6	0.6	6	0.5	7	0.7	4	0.5	23	0.59
แขน	136	12.9	147	13.3	136	14.2	134	17	554	14.18
มือ	255	24.2	364	32.9	332	34.8	243	30.8	1194	30.57
ขา	448	42.6	347	31.3	320	33.6	234	29.7	1349	34.54
เท้า	30	2.8	40	3.6	19	2.0	16	2.0	105	2.69
อื่น ๆ (รวม อวัยวะ 2 อย่าง)	42	4.0	30	2.7	25	2.6	51	6.4	148	3.79
	1054		1108		955		789		3906	100

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ขา เกิดขึ้นร้อยละ 34.54 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มือ เกิดขึ้นร้อยละ 30.57 รองลงมาอันดับสามคือ แขน เกิดขึ้นร้อยละ 14.15 ...

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายนักเรียน จำแนกตามเพศ
ในปีการศึกษา 2531-2534

อวัยวะที่ได้รับ อุบัติเหตุ	เพศ		2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง				
ศีรษะ ใบหน้า คาง	62	12	67	23	52	18	32	26	292	7.48		
หู	2	0	7	2	1	3	4	2	21	0.54		
ปาก ฟัน	33	15	41	23	20	10	23	9	174	4.46		
จมูก	6	2	6	4	4	4	7	4	37	0.95		
คอ	3	1	1	0	1	2	0	0	8	0.20		
ลำตัว	4	2	5	1	6	1	2	2	23	0.59		
แขน	97	39	88	59	93	43	89	46	553	14.17		
มือ	165	90	220	143	206	126	139	104	1193	30.57		
ขา	277	171	252	95	202	118	153	81	1349	34.56		
เท้า	15	15	23	17	11	8	11	5	105	2.69		
อื่น ๆ (รวมอวัยวะ 2 อย่าง)	23	19	19	12	16	9	40	10	148	3.79		
ร้อยละ	687	366	729	378	612	342	500	289	3903	100		
	17.60	9.37	18.68	9.68	15.68	8.76	12.81	7.40				

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายนั้นเกิดอุบัติเหตุในนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง

4. สถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุ

เปรียบเทียบสถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุในปีการศึกษา 2531-2534 ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 22 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุในสถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา สถานที่	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ห้องเรียน	59	14.05	234	26.32	127	20.19	72	15.58	492	20.5
บริเวณโถง ทางเดิน										
บันได	46	10.95	170	19.12	114	18.12	79	17.01	409	17.04
ห้องน้ำ										
ห้องส้วม	4	0.95	6	0.67	3	0.48	5	1.1	18	0.75
บริเวณ สนามใน										
โรงเรียน	223	53.10	337	37.91	290	46.10	200	43.29	1050	43.75
ห้องพลศึกษา	44	10.48	-	-	3	0.48	38	8.23	85	3.54
ห้องปฏิบัติ งานและฝึก										
งาน	43	10.24	121	13.61	79	12.56	62	13.42	305	12.71

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
โรงอาหาร	1	0.24	20	2.25	12	1.91	3	0.65	36	1.50
ห้องสมุด	-	-	1	0.11	1	0.16	3	0.65	5	0.21
	420		889		629		462		2400	100

หมายเหตุ จากการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุจากสมุดรายงานบันทึกอุบัติเหตุ ผู้วิจัยรวบรวมได้เป็นจำนวน 2400 ครั้ง

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา สถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ สนามในโรงเรียน เกิดขึ้นร้อยละ 43.75 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ห้องเรียน เกิดขึ้นร้อยละ 20.5 รองลงมาอันดับสามคือ บริเวณโถง ทางเดิน บันได ร้อยละ 17.04

ตารางที่ 23 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุในสนามของโรงเรียน จำแนกตามสถานที่ที่ใช้เล่น
ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา สถานที่ ที่ใช้เล่น	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
สนาม 1	12	5.38	37	10.98	33	11.38	15	7.5	97	9.24
สนาม 2	54	24.22	87	25.82	85	29.31	60	30.5	286	27.24
สนาม 3	104	46.64	110	32.64	90	31.03	54	27.0	358	34.10
สนาม										
บาสเกตบอล	3	1.35	10	2.97	-	-	18	9.0	31	2.95
สวนหย่อม	8	3.59	10	2.97	13	4.48	12	6.0	43	4.10
สนามเด็ก เล่น	42	18.83	83	23.74	69	23.79	41	20.5	235	22.38
	223	100	337	100	290	100	200	100	1050	100

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา สถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ สนาม 3 คิดเป็นร้อยละ 34.10 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ สนาม 2 คิดเป็นร้อยละ 27.24 รองลงมาอันดับสามคือ สนามเด็กเล่น คิดเป็นร้อยละ 22.38

ตารางที่ 24 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุในห้องปฏิบัติงาน จำแนกตามสถานที่ที่ใช้เล่น ในปี
การศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา สถานที่ เรียน	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ห้องงาน ไฟฟ้า	1	2.38	-	-	-	-	-	-	1	0.33
ห้องงานไม้	32	76.19	72	59.5	55	69.62	30	48.39	189	62.17
ห้องงาน ประดิษฐ์	1	2.38	15	12.40	5	6.33	13	20.97	34	11.18
ห้อง วิทยาศาสตร์	3	7.14	4	3.31	4	5.06	-	-	11	3.62
ห้อง โภชนาการ	4	9.52	22	18.18	5	6.33	15	24.19	46	15.13
งานเกษตร	1	2.38	8	6.61	10	12.66	4	6.45	23	7.57
	42		121		79		62		304	

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา ห้องปฏิบัติงานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ห้องงานไม้ เกิดขึ้นร้อยละ 62.17 รองลงมาอันดับสองคือ ห้องโภชนาการ เกิดขึ้นร้อยละ 15.13 รองลงมาอันดับสามคือ ห้องงานประดิษฐ์ เกิดขึ้นร้อยละ 11.18 ห้องที่เกิดอุบัติเหตุที่น้อยที่สุดคือ ห้องงานไฟฟ้า เกิดขึ้นร้อยละ 0.33

5. สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน

เปรียบเทียบสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุในปีการศึกษา 2531-2534 และมีการเปรียบเทียบในแต่ละปีการศึกษา ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 25 จำนวนอุบัติเหตุ จำแนกตามสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2531

สาเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
1. ขาดความระมัดระวัง		466	89.44
2. มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ		46	8.83
3. ควบคุมอารมณ์ไม่ได้		9	1.73
		521	100

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่าสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนมากที่สุด ในปีการศึกษา 2531 คือ ขาดความระมัดระวัง เกิดขึ้นร้อยละ 89.44 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เกิดขึ้นร้อยละ 8.83 รองลงมาอันดับสามคือ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เกิดขึ้นร้อยละ 1.73

ตารางที่ 26 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากขาดความระมัดระวัง จำแนกตามชนิดของอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531

ชนิดของอุบัติเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
พลัดตกหกล้ม		305	65.45
วิ่งชนเพื่อน		30	6.43
ชนโต๊ะ เก้าอี้		24	5.15
โดนลูกบอล		10	0.21
ดินสอแทง		17	3.64
แก้วขาด		4	0.85
ประตุนับ		6	1.28
โดนไม้บรรทัด		2	0.42
กล่องดินสอหนีบ		2	0.42
มือพองจากการไต่หนาม		7	1.50
โดนไม้ปิงปอง		3	0.64
อื่น ๆ (โดนศอก ตกท่อ หินขาด เป็นต้น)		56	12.01
		466	100

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวังมากที่สุดคือ พลัดตกหกล้ม คิดเป็นร้อยละ 65.45 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ วิ่งชนเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 6.43 รองลงมาอันดับสามคือ ชนโต๊ะ เก้าอี้ คิดเป็นร้อยละ 5.15

ตารางที่ 27 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการมีทักษะและประสบการณ์น้อย ในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามชนิดของอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้
ปีการศึกษา 2531

ชนิดของอุปกรณ์และเครื่องมือ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
โดนเครื่องขัดไม้ เลื่อย		31	67.39
มีดบาด		7	15.21
คัตเตอร์บาด		3	6.52
กรรไกรบาดและทิ่มแทง		2	4.34
เครื่องมือและสารเคมีทางวิทยาศาสตร์		3	6.52
		46	100

จากตารางที่ 27 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการมีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือมากที่สุดคือ โดนเครื่องขัดไม้ เลื่อย เกิดขึ้นร้อยละ 67.39 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มีดบาด เกิดขึ้นร้อยละ 15.21 รองลงมาอันดับสามคือ คัตเตอร์บาด เกิดขึ้นร้อยละ 6.52

ตารางที่ 28 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้
 จำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2531

พฤติกรรมที่เกิดขึ้น	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อนหยิก		4	44.44
เพื่อนเตะ		2	22.22
เพื่อนกัด		2	22.22
ขว้างของใส่เพื่อนเมื่อทะเลาะกัน		1	11.11
		9	100

จากตารางที่ 28 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่อง
 มาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้มากที่สุดคือ เพื่อนหยิก เกิดขึ้นร้อยละ 44.44 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น
 ทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เพื่อนเตะ, เพื่อนกัด เกิดขึ้นร้อยละ 22.22

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29 จำนวนอุบัติเหตุ จำแนกตามสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2532

สาเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดความระมัดระวัง		812	85.20
มีทักษะและประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ		128	13.43
ควบคุมอารมณ์ไม่ได้		13	1.36
		953	100

จากตารางที่ 29 แสดงให้เห็นว่าสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนมากที่สุดในปีการศึกษา 2532 คือ ขาดความระมัดระวัง เกิดขึ้นร้อยละ 85.20 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มีทักษะและประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เกิดขึ้นร้อยละ 13.43 รองลงมาอันดับสามคือ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เกิดขึ้นร้อยละ 1.36

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวัง
จำแนกตามชนิดของอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2532

ชนิดของอุบัติเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
พลัดตกหกล้ม		555	68.34
วิ่งชนเพื่อน		49	6.03
ชนโต๊ะ เก้าอี้		39	4.80
ดินสอแทง		30	3.69
ประตูลื่น		17	2.09
กระเป๋าก๊วย		6	0.73
ลูกบิงปองถูกหน้า		3	0.36
ลูกฟุตบอลอัด		6	0.73
มือพองจากการไต่บันได		6	0.73
ตะปูแทง		3	0.36
อื่น ๆ		98	12.06
		812	100

จากตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่อง
มาจากการขาดความระมัดระวังมากที่สุดคือ พลัดตกหกล้ม เกิดขึ้นร้อยละ 68.34 ของอุบัติเหตุ
ที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ วิ่งชนเพื่อน เกิดขึ้นร้อยละ 6.03 รองลงมาอันดับสาม
คือ ชนโต๊ะ เก้าอี้ เกิดขึ้นร้อยละ 4.8

ตารางที่ 31 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากมีทักษะและประสบการณ์น้อย
ในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ ในปีการศึกษา
2532

ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้		
โดนใบเลื่อย เครื่องขัดไม้	70	54.68
มีดบาด	29	22.65
คัตเตอร์บาด	16	12.50
กรรไกรบาด ทิ่มแทง	3	2.34
เครื่องมือเพาะชำต้นไม้	10	7.81
	128	100

จากตารางที่ 31 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจากมีทักษะ
และประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือมากที่สุดคือ โดนใบเลื่อย เครื่องขัดไม้ เกิด
ขึ้นร้อยละ 54.68 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มีดบาด เกิดขึ้นร้อยละ
22.65 รองลงมาอันดับสามคือ คัตเตอร์บาด เกิดขึ้นร้อยละ 12.5

ตารางที่ 32 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้
จำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2532

ลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อนหยิก		4	31.73
เพื่อนตี		1	7.69
เพื่อนต่อย		2	15.38
ขว้างของใส่เพื่อนเมื่อทะเลาะกัน		2	15.38
เพื่อนกัด		1	7.69
เพื่อนผลัก		3	23.08
		13	100

จากตารางที่ 32 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้มากที่สุดคือ เพื่อนหยิก เกิดขึ้นร้อยละ 31.73 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เพื่อนผลัก เกิดขึ้นร้อยละ 23.08 รองลงมาอันดับสามคือ เพื่อนต่อย และขว้างของใส่เพื่อนเมื่อทะเลาะกัน เกิดขึ้นร้อยละ 15.38

ตารางที่ 33 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน
ในปีการศึกษา 2533

สาเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดความระมัดระวัง		702	84.58
มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ		106	12.77
ควบคุมอารมณ์ไม่ได้		12	1.45
		830	100

จากตารางที่ 33 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนมากที่สุด
ในปีการศึกษา 2533 คือ ขาดความระมัดระวัง เกิดขึ้นร้อยละ 84.58 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด
รองลงมาอันดับสองคือ มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เกิดขึ้นร้อยละ
12.77 รองลงมาอันดับสามคือ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เกิดขึ้นร้อยละ 1.45

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 34 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวัง จำแนกตาม ชนิดของอุบัติเหตุ ปีการศึกษา 2533

ชนิดของอุบัติเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
พลัดตกหกล้ม		397	55.56
วิ่งชนเพื่อน		31	4.35
ชนโต๊ะ เก้าอี้		53	7.44
ดินสอแทง		32	4.49
เพื่อนเหยียบ		9	1.26
โดนไม้บรรทัด		12	1.69
โดนลูกบอลอัด		11	1.54
แก้วขาด		9	1.26
โดนไม้ปิงปอง		2	0.28
ถูกขว้าง		2	0.28
เศษไม้แทง		6	0.84
ลวดเกี่ยว		4	0.56
โดนนาฬิกาเพื่อน		3	0.42
มือพองจากการโหนบาร์		4	0.56
อื่น ๆ (ช้อนแทง โดนตะกร้าใส่บอล หนามเกี่ยว กระดาศขาด เป็นต้น)		137	19.24
		712	100

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากขาดความระมัดระวังมากที่สุดคือ พลัดตกหล่น เกิดขึ้นร้อยละ 55.56 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ชนโต๊ะ เก้าอี้ เกิดขึ้นร้อยละ 7.44 รองลงมาอันดับสามคือ วิ่งชนเพื่อน เกิดขึ้นร้อยละ 4.35

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 35 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากมีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามชนิดของอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ ในปีการศึกษา 2533

ชนิดของอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
โดนเครื่องขัดไม้ เลื่อย		46	45.54
มีดบาด		15	14.85
คัตเตอร์บาด		20	19.80
กรรไกรบาดและทิ่มแทง		5	4.95
เครื่องมือขุดดิน พรวนดิน รถเข็น		10	9.90
ลวดเย็บกระดาษ		7	6.93
สารเคมี (โซดาไฟ)		3	2.97
		101	100

จากตารางที่ 35 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากมีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือมากที่สุดคือ โดนเครื่องขัดไม้ เลื่อย เกิดขึ้นร้อยละ 45.54 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ คัตเตอร์บาด เกิดขึ้นร้อยละ 19.80 รองลงมาอันดับสามคือ มีดบาด เกิดขึ้นร้อยละ 14.85

ตารางที่ 36 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้
จำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2533

พฤติกรรมที่เกิดขึ้น	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อนชวน		3	25.00
เพื่อนหยิก		2	16.67
เพื่อนต่อย		2	16.67
เพื่อนขว้างของเมื่อทะเลาะกัน		4	33.33
เพื่อนเอาข้อนิ้ว		1	8.33
		12	100

จากตารางที่ 36 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่อง
มาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้มากที่สุดคือ เพื่อนขว้างของเมื่อทะเลาะกัน เกิดขึ้นร้อยละ 33.33
ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เพื่อนชวน เกิดขึ้นร้อยละ 25.00 รองลงมา
อันดับสามคือ เพื่อนหยิกและเพื่อนต่อย เกิดขึ้นร้อยละ 16.67

ตารางที่ 37 จำนวนครั้งของอุบัติเหตุ จำแนกตามสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2534

สาเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดความระมัดระวัง		513	86.22
มีทักษะและประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ		71	11.93
ควบคุมอารมณ์ไม่ได้		10	1.68
		595	100

จากตารางที่ 37 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2534 มากที่สุดคือ ขาดความระมัดระวัง เกิดขึ้นร้อยละ 86.22 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มีทักษะและประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ เกิดขึ้นร้อยละ 11.93 รองลงมาอันดับสามคือ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เกิดขึ้นร้อยละ 1.68

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 38 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวัง
จำแนกตามชนิดของอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2534

ชนิดของอุบัติเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
พลัดตกหกล้ม		310	60.43
วิ่งชนเพื่อน		25	4.87
ชนโต๊ะ เก้าอี้		39	7.60
ดินสอแทง		21	4.09
โดนไม้ปิงปอง		6	1.17
โดนไม้บรรทัด		7	1.36
โดนลูกบอลอัด		6	1.17
แก้วขาด		4	0.78
ประตูดัน		6	1.17
ที่ขุดมะละกอขาด		4	0.78
กระเป๋ากีฬว		3	0.58
เสี้ยนแทง		3	0.58
มือพองจากการโหนบาร์		3	0.58
อื่น ๆ (ไม้ไผ่ขาด ถูกสายยาง ตกท่อ เป็นต้น)		76	14.81
		513	100

จากตารางที่ 38 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวังมากที่สุดคือ พลัดตกหกล้ม เกิดขึ้นร้อยละ 60.43 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ชนโต๊ะ เก้าอี้ เกิดขึ้นร้อยละ 7.60 รองลงมาอันดับสามคือ วิ่งชนโต๊ะ เก้าอี้ คิดเป็นร้อยละ 4.87

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 39 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากมีทักษะและประสบการณ์น้อย
ในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ ในปีการศึกษา
2534

ชนิดของอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
โดนเครื่องขัดไม้ เลื่อย		26	36.61
มีดบาด		15	21.13
คัตเตอร์บาด		14	19.72
กรรไกรบาดและทิ่มแทง		7	9.86
ลวดเย็บกระดาษ		9	12.68
		71	100

จากตารางที่ 39 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากทักษะและประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือมากที่สุดคือ เครื่องขัดไม้ เลื่อย เกิดขึ้นร้อยละ 36.61 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มีดบาด เกิดขึ้นร้อยละ 21.13 รองลงมาอันดับสามคือ คัตเตอร์บาด เกิดขึ้นร้อยละ 19.72

ตารางที่ 40 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจากนักเรียนควบคุมอารมณ์ไม่ได้ จำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2534

ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
พฤติกรรมที่เกิดขึ้น		
เพื่อนเตะ	6	54.55
เพื่อนต่อย	3	27.27
เพื่อนชวน	1	9.09
เพื่อนเอาไม้ตี	1	9.09
	11	100

จากตารางที่ 40 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากควบคุมอารมณ์ไม่ได้มากที่สุดคือ เพื่อนเตะ เกิดขึ้นร้อยละ 54.55 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เพื่อนต่อย เกิดขึ้นร้อยละ 27.27 รองลงมาอันดับสามคือ เพื่อนชวน เพื่อนเอาไม้ตี เกิดขึ้นร้อยละ 9.09

ตารางที่ 41 สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียน ในปีการศึกษา 2531-2534

สาเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดความระมัดระวัง		2493	86.32
มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ		351	12.15
ควบคุมอารมณ์ไม่ได้		44	1.52
		2888	100

จากตารางที่ 41 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนในปีการศึกษา 2531-2534 มากที่สุดคือ ขาดความระมัดระวัง เกิดขึ้นร้อยละ 86.32 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ เกิดขึ้นร้อยละ 12.15 รองลงมาอันดับสามคือ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เกิดขึ้นร้อยละ 1.52

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 42 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวังของนักเรียน
จำแนกตามชนิดของอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534

ชนิดของอุบัติเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
พลัดตกหกล้ม		1567	62.60
วิ่งชนเพื่อน		135	5.39
ชนโต๊ะ เก้าอี้		155	6.19
โดนลูกบอล		33	1.32
ดินสอแทง		100	4.00
แก้วขาด		17	0.68
ประตุนับ		29	1.16
โดนไม้บรรทัด		21	0.84
กล่องดินสอหนีบ		2	0.08
มือพองจากการโหนบาร์		20	0.80
โดนไม้ปิงปองและลูก		14	0.56
กระเป๋ากีฬ		9	0.36
ตะปูแทง		3	0.12
เพื่อนเหยียบ		9	0.36
ถูกขว้างในสนาม		2	0.08
เศษไม้แทง		9	0.36

ตารางที่ 42 (ต่อ)

ชนิดของอุบัติเหตุ	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
ลวดเกี่ยว		4	0.16
โดนนาฬิกาเพื่อน		3	0.12
ที่ขดมะละกอขาด		4	0.16
		2503	100

จากตารางที่ 42 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวังมากที่สุดคือ พลัดตกหกล้ม เกิดขึ้นร้อยละ 62.60 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ชนโต๊ะ เก้าอี้ เกิดขึ้นร้อยละ 6.19 รองลงมาอันดับสามคือ วิ่งชนเพื่อน เกิดขึ้นร้อยละ 5.39

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 43 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการมีทักษะและประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ จำแนกตามชนิดของอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ ในปีการศึกษา 2531-2534

ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้		
โดนเครื่องขัดไม้ เลื่อย	173	49.29
มีดบาด	66	18.80
คัตเตอร์บาด	53	15.10
กรรไกรบาดทิมแทง	17	4.83
เครื่องมือและสารเคมีทางวิทยาศาสตร์	6	1.71
เครื่องมือเพาะชำ ต้นไม้	20	5.70
ลวดเย็บกระดาษ	15	4.56
	351	100

จากตารางที่ 43 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการมีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้มากที่สุดคือ โดนเครื่องขัดไม้ เลื่อย เกิดขึ้นร้อยละ 49.29 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มีดบาด เกิดขึ้นร้อยละ 18.80 รองลงมาอันดับสามคือ คัตเตอร์บาด เกิดขึ้นร้อยละ 15.10

ตารางที่ 44 จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้
จำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในปีการศึกษา 2531-2534

พฤติกรรมที่เกิดขึ้น	ปริมาณ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อนหยิก		10	22.22
เพื่อนเตะ		8	17.78
เพื่อนกัด		3	6.67
ขว้างของใส่เพื่อนเมื่อทะเลาะกัน		7	15.56
เพื่อนต่อย		7	15.56
เพื่อนตี		2	4.44
เพื่อนผลัก		3	6.67
เพื่อนข่วน		4	8.89
เพื่อนเอาช้อนตี		1	2.22
		45	100

จากตารางที่ 44 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา จำนวนอุบัติเหตุของนักเรียน
เนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้มากที่สุดคือ เพื่อนหยิก เกิดขึ้นร้อยละ 22.22 ของอุบัติเหตุ
ที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เพื่อนเตะ เกิดขึ้นร้อยละ 17.78 รองลงมาอันดับสามคือ
เพื่อนต่อยและขว้างของใส่เมื่อทะเลาะกัน เกิดขึ้นร้อยละ 15.56

6. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ

เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนที่เกิดอุบัติเหตุธรรมดาและอุบัติเหตุรุนแรง ในช่วงปีการศึกษา 2531-2534 และมีการเปรียบเทียบในรายเดือน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 45 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
อุบัติเหตุธรรมดา	1028	97.5	1085	97.9	937	98.1	773	98.0	3823	97.88
อุบัติเหตุรุนแรง	26	2.5	23	2.1	18	1.9	16	2.0	83	2.12
ร้อยละ	1054	100	1108	100	955	100	789	100	3906	100

จากตารางที่ 45 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา มีอุบัติเหตุธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 97.88 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด และอุบัติเหตุรุนแรง คิดเป็นร้อยละ 2.12

ตารางที่ 46 จำนวนนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุธรรมดาเปรียบเทียบ 4 ปีการศึกษา จำแนกเป็นรายเดือน

ปีการศึกษา \ เดือน	2531	2532	2533	2534	รวม 4 ปี	ร้อยละ
มิถุนายน	72	115	92	112	391	10.23
กรกฎาคม	107	89	118	119	433	11.33
สิงหาคม	101	154	105	80	440	11.51
กันยายน	159	114	99	83	455*	11.90
ตุลาคม	44	39	24	20	127	3.32
พฤศจิกายน	138	134	123	78	473*	12.37
ธันวาคม	142	130	125	84	481*	12.58
มกราคม	120	123	124	82	449	11.74
กุมภาพันธ์	92	141	111	94	438	11.46
มีนาคม	53	46	16	21	136	3.56
รวม	1028	1085	937	773	3823	100
ร้อยละ	26.89	28.38	24.51	20.22		

จากตารางที่ 46 แสดงให้เห็นว่าในช่วงปีการศึกษา 2531-2534 เดือนที่นักเรียนเกิดอุบัติเหตุธรรมดามากที่สุดคือ เดือนธันวาคม คิดเป็นร้อยละ 12.58 ของอุบัติเหตุธรรมดาที่เกิดขึ้น รองลงมาอันดับสองคือ เดือนพฤศจิกายน คิดเป็นร้อยละ 12.37 รองลงมาอันดับสามคือเดือนกันยายน คิดเป็นร้อยละ 11.90 เดือนที่เกิดอุบัติเหตุน้อยที่สุดคือ เดือนตุลาคม คิดเป็นร้อยละ 3.32 และเดือนมีนาคม คิดเป็นร้อยละ 3.56

ตารางที่ 47 จำนวนนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุรุนแรงเปรียบเทียบ 4 ปีการศึกษา จำแนกเป็นรายเดือน

ปีการศึกษา / เดือน	2531	2532	2533	2534	รวม 4 ปี	ร้อยละ
มิถุนายน	1	2	3	1	7	8.43
กรกฎาคม	2	4	2	4	12	14.45
สิงหาคม	1	2	5	4	12	14.45
กันยายน	4	2	0	3	9	10.84
ตุลาคม	1	0	0	0	1	1.20
พฤศจิกายน	3	3	1	2	9	10.84
ธันวาคม	3	2	2	1	8	9.63
มกราคม	5	2	1	1	9	10.84
กุมภาพันธ์	4	5	4	0	13	15.66
มีนาคม	2	1	0	0	3	3.61
รวม	26	23	18	16	83	
ร้อยละ	31.33	27.71	21.69	19.28		100

จากตารางที่ 47 แสดงให้เห็นว่าในช่วงปีการศึกษา 2531-2534 เดือนที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุรุนแรงมากที่สุดคือ เดือนกุมภาพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 15.66 ของอุบัติเหตุรุนแรงที่เกิดขึ้น รองลงมาอันดับสองคือ เดือนกรกฎาคม คิดเป็นร้อยละ 14.45 และเดือนสิงหาคม คิดเป็นร้อยละ 14.45 รองลงมาอันดับสามคือ เดือนกันยายน คิดเป็นร้อยละ 10.84 และเดือนพฤศจิกายน คิดเป็นร้อยละ 10.84

7. การรักษายาบาล

เปรียบเทียบการรักษายาบาลอุบัติเหตุธรรมดาและอุบัติเหตุรุนแรง ในปีการศึกษา 2531-2534 ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 48 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามการรักษายาบาลอุบัติเหตุธรรมดา ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ยาแดง	771	74.9	435	40.1	347	37.0	480	62.1	2033	53.15
ยาเหลือง	26	2.5	73	6.7	3	.3	2	.3	104	2.72
เบนทาดีน	68	6.6	379	34.9	456	48.7	173	22.4	1076	28.13
เฮลทาแก๊										
ฟกซ้ำ	8	.8	18	1.7	11	1.2	8	1.0	45	1.18
ครีมทาแก๊										
ฟกซ้ำ	37	3.6	61	5.6	32	3.4	26	3.3	156	4.08
ครีมทาแก๊										
ปวด	22	2.1	16	1.5	10	1.1	6	.8	54	1.41
เฮลลี่										
ประคบความ										
ร้อนเย็น	4	.4	8	.7	2	.2	0	0	14	0.37

ตารางที่ 48 (ต่อ)

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
อื่น ๆ (เจสเท็ช ไม่ต้องใช้ ยาเพราะ เลือด กำเดาไหล)	94	9.1	95	8.8	76	8.1	78	10.1	343	8.96
	1030	100	1085	100	937	100	773	100	3825	100

จากตารางที่ 48 แสดงให้เห็นว่าในช่วง 4 ปีการศึกษา การรักษานยาบาลอุบัติเหตุ
ธรรมดาโดยการให้ยา ยาที่ใช้มากที่สุดคือ ยาแดง คิดเป็นร้อยละ 53.15 รองลงมาอันดับสองคือ
เบนทาดิน คิดเป็นร้อยละ 28.13 รองลงมาอันดับสามคือ ครีมทาแกฟก้า คิดเป็นร้อยละ 4.08

ตารางที่ 49 จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุ จำแนกตามการรักษาพยาบาลอุบัติเหตุรุนแรง
ในปีการศึกษา 2531-2534

ปีการศึกษา	2531		2532		2533		2534		รวม 4 ปี	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ส่งคลินิก	21	87.5	13	56.5	10	55.6	14	87.5	58	71.60
ส่งโรงพยาบาล	1	4.2	3	1.3	2	11.1	0	0	6	7.41
อื่น ๆ (ผู้ปกครองพาไปรักษา เอง)	2	8.3	7	30.4	6	33.3	2	12.5	17	20.99
	24	100	23	100	18	100	16	100	81	100

จากตารางที่ 49 แสดงให้เห็นว่าการรักษาพยาบาลอุบัติเหตุรุนแรง ในปีการศึกษา 2531-2534 นั้น มีการนำส่งรักษาที่คลินิกแพทย์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.60 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น รองลงมาอันดับสองคือ ผู้ปกครองพาไปรักษาเอง คิดเป็นร้อยละ 20.99 และส่งโรงพยาบาล คิดเป็นร้อยละ 7.41

สรุปผลการวิจัย การอภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องอุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจู่ฟ้า (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในปีการศึกษา 2531-2534 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. อัตราการเกิดอุบัติเหตุ ระดับชั้น และเพศของนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ
2. ช่วงเวลาของการเกิดอุบัติเหตุ
3. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย
4. สถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุ
5. สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ
6. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ
7. การรักษาพยาบาล

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้เก็บข้อมูลในการวิจัยคือ แบบบันทึกอุบัติเหตุจากสมุดรายงานบันทึกอุบัติเหตุของห้องพยาบาลในโรงเรียน สมุดบันทึกนี้จะบันทึกอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในแต่ละภาคการศึกษา

การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยมิซึ่งได้บันทึกไว้ในสมุดรายงานบันทึกตามหัวข้อที่ต้องการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือนักเรียนสาธิตจู่ฟ้า (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่ได้รับอุบัติเหตุ มีผู้ได้รับอุบัติเหตุและมารับการรักษาเป็นจำนวน 3906 ครั้ง อายุเฉลี่ย 5 ปีครึ่ง-11 ปีครึ่ง เก็บข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ณ สถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยหาความถี่แต่ละรายการและหาค่าร้อยละ นำข้อมูลเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. อัตราการเกิดอุบัติเหตุ ระดับชั้น และเพศของนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ

จากการวิจัยพบว่ามึนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534 จำนวน 3906 ครั้ง คิดเฉลี่ยประมาณ 976 ครั้งต่อปี ในแต่ละปีนักเรียนมีเวลาเรียนประมาณ 190 วัน อัตราการเกิดอุบัติเหตุจึงมีประมาณวันละ 5 ครั้ง เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนทั้งหมด ปรากฏว่ามีอุบัติเหตุเกิดขึ้นประมาณ 57 ครั้งต่อนักเรียน 100 คน เดือนที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เดือน ธันวาคม เกิดขึ้นร้อยละ 12.52 ของจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เดือน พฤศจิกายน เกิดขึ้นร้อยละ 12.33 รองลงมาอันดับสามคือ เดือนกันยายน เกิดขึ้นร้อยละ 11.88

เมื่อพิจารณาเป็นปีการศึกษา พบว่าปีการศึกษาที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ปีการศึกษา 2532 คิดเป็นร้อยละ 28.30 ของจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ปีการศึกษา 2531 คิดเป็นร้อยละ 26.98 และรองลงมาอันดับสามคือ ปีการศึกษา 2533 คิดเป็นร้อยละ 24.45

ระดับชั้นที่นักเรียนเกิดอุบัติเหตุมากที่สุดใน 4 ปีการศึกษา คือ นักเรียนระดับชั้น ป.1 มีอัตราการได้รับอุบัติเหตุถึงร้อยละ 90.19 กล่าวคือในนักเรียน 100 คน จะมีโอกาสได้รับอุบัติเหตุ ถึง 90 ครั้ง รองลงมาอันดับสองคือ นักเรียนระดับชั้น ป.2 คิดเป็นร้อยละ 73.32 รองลงมาอันดับสามคือ นักเรียนระดับชั้น ป.3 คิดเป็นร้อยละ 53.50 น้อยที่สุดคือ ระดับชั้น ป.5 คิดเป็นร้อยละ 34.38 เมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละปีการศึกษา พบว่าอุบัติเหตุเกิดมากกับนักเรียนระดับชั้น ป.1, ป.2 และ ป.3 เช่นเดียวกัน

จำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเพศชายมีมากกว่าที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเพศหญิง คือ นักเรียนเพศชายเกิดขึ้นร้อยละ 66.51 กล่าวคือในนักเรียนชาย 100 คน จะมีโอกาสได้รับอุบัติเหตุถึง 66 ครั้ง ในขณะที่นักเรียนหญิงมีโอกาส 46 ครั้ง

2. ช่วงเวลาของการเกิดอุบัติเหตุ

จากการศึกษาช่วงเวลาของการเกิดอุบัติเหตุใน 4 ปีการศึกษา พบว่ามีอุบัติเหตุเกิดขึ้นมากที่สุดในช่วงเย็น หลังเลิกเรียนเกิดขึ้นร้อยละ 36.41 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ช่วงพักกลางวัน เกิดขึ้นร้อยละ 26.47 รองลงมาอันดับสามคือ ช่วงเช้า เกิดขึ้นร้อยละ 3.40 เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าเวลาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เวลาระหว่าง 15.01-16.11 น. มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นร้อยละ 25.45 รองลงมาอันดับสองคือ เวลาระหว่าง 11.01-12.00 น. รองลงมาอันดับสามคือ เวลาระหว่าง 12.01-13.00 น.

3. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย

จากการศึกษาในช่วง 4 ปีการศึกษา พบว่าอวัยวะของร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ขา คิดเป็นร้อยละ 34.54 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ มือ คิดเป็นร้อยละ 30.57 รองลงมาอันดับสามคือ แขน คิดเป็นร้อยละ 14.15 และพบอุบัติเหตุในเพศชายมากกว่าเพศหญิง

เมื่อศึกษาถึงอุบัติเหตุที่เกิดกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายในแต่ละปีการศึกษา พบว่าเกิดมากที่สุดที่ ขา มือ แขน เช่นเดียวกัน

4. สถานที่เกิดอุบัติเหตุ

เมื่อศึกษาถึงสถานที่เกิดอุบัติเหตุในช่วง 4 ปีการศึกษา พบว่าสถานที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด คือ สนามในโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 43.75 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 20.5 รองลงมาอันดับสามคือ ที่โถง บันได ทางเดิน คิดเป็นร้อยละ 17.04 รองลงมาอันดับสี่คือ ห้องปฏิบัติงานฝึกงาน คิดเป็นร้อยละ 12.71 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่าสนามที่เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้งถึงร้อยละ 34.1 คือสนาม 3 ส่วนห้องปฏิบัติงานฝึกงาน พบมากในหน่วยงานไม้ คิดเป็นร้อยละ 62.17

5. สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ

สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุในปีการศึกษา 2531-2534 สาเหตุที่เกิดขึ้นกับนักเรียนมากที่สุดคือ ขาดความระมัดระวังเกิดขึ้นร้อยละ 86.32 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาคือ มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ เกิดขึ้นร้อยละ 12.15 รองลงมาอันดับสามเกิดจากการที่นักเรียนควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เกิดขึ้นร้อยละ 1.52

6. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ

ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุในปีการศึกษา 2531-2534 พบว่ามีอุบัติเหตุธรรมดาเกิดขึ้นร้อยละ 97.88 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด มีอุบัติเหตุรุนแรงเกิดขึ้นร้อยละ 2.16

ปีการศึกษาที่เกิดอุบัติเหตุธรรมดาามากที่สุดในรอบ 4 ปี คือ ปีการศึกษา 2532 เกิดขึ้นร้อยละ 28.38 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ปีการศึกษา 2531 เกิดขึ้นร้อยละ 26.89 รองลงมาอันดับสามคือ ปีการศึกษา 2533 เกิดขึ้นร้อยละ 24.51

เดือนที่เกิดอุบัติเหตุธรรมดามากที่สุดคือ เดือนธันวาคม เกิดขึ้นร้อยละ 12.58 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เดือนพฤศจิกายน เกิดขึ้นร้อยละ 12.37 รองลงมาอันดับสามคือ เดือนมกราคม เกิดขึ้นร้อยละ 11.74

ปีการศึกษาที่เกิดอุบัติเหตุรุนแรงมากที่สุดใน 4 ปี คือ ปีการศึกษา 2531 เกิดขึ้นร้อยละ 31.33 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ ปีการศึกษา 2532 เกิดขึ้นร้อยละ 27.71 รองลงมาอันดับสามคือ ปีการศึกษา 2533 เกิดขึ้นร้อยละ 21.69

เดือนที่เกิดอุบัติเหตุรุนแรงมากที่สุดคือ เดือนกุมภาพันธ์ เกิดขึ้นร้อยละ 15.66 ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เดือนกรกฎาคม, สิงหาคม เกิดขึ้นร้อยละ 14.45 รองลงมาอันดับสามคือ เดือนกันยายน, พฤศจิกายน และมกราคม เกิดขึ้นร้อยละ 10.84

7. การรักษาพยาบาล

การรักษาพยาบาลอันเนื่องมาจากการเกิดอุบัติเหตุ ในปีการศึกษา 2531-2534

ถ้าพบว่าเป็นการรักษาอุบัติเหตุธรรมดา ส่วนใหญ่จะรักษาด้วยการใส่ยา ยาที่ใช้มากที่สุดคือ ยาแดง ใช้ร้อยละ 51.13 ของจำนวนครั้งที่ให้การรักษายาบาลแก่นักเรียนทั้งหมด รองลงมาอันดับสองคือ เบนทาดีน ใช้ร้อยละ 28.13 รองลงมาอันดับสามคือ ครีมแก้ฟกช้ำ ใช้ร้อยละ 12.08

ถ้าเป็นการรักษาอุบัติเหตุรุนแรง ส่วนใหญ่จะส่งตัวไปที่คลินิก เพื่อรับการรักษาพยาบาลจากแพทย์ ซึ่งเกิดขึ้นถึงร้อยละ 71.60 ของการให้การรักษาทันที รองลงมาอันดับสองคือ ผู้ปกครองมารับไปให้แพทย์รักษาเอง เกิดขึ้นร้อยละ 20.99 รองลงมาอันดับสามคือ นำนักเรียนไปรักษาที่โรงพยาบาล เกิดขึ้นร้อยละ 7.41

การอภิปรายผลวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง อุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุฬาฯ (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2531-2534 ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยในประเด็นที่สำคัญดังนี้

1. อัตราการเกิดอุบัติเหตุ ระดับชั้น และเพศของนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุ

จำนวนครั้งการเกิดอุบัติเหตุของนักเรียนในช่วง 4 ปีการศึกษา 2531-2534 มีจำนวน 3906 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.46 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งนับว่ามากพอควร เดือนที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เดือนธันวาคม พฤศจิกายน และกันยายน ตามลำดับ ปีที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ ปีการศึกษา 2532 ระดับชั้นที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ นักเรียนระดับชั้น ป.1, ป.2, ป.3 ตามลำดับ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นพบในนักเรียนเพศชายมากกว่าเพศหญิง การที่เกิดอุบัติเหตุในเดือนธันวาคมมากอาจจะเป็นไปได้ว่าในเดือนนี้โรงเรียนมีกิจกรรมพิเศษหลายอย่าง เช่น งานวันเฉลิมพระชนมพรรษา (งานวันพ่อ) งานวันคริสมาสต์ งานวันปีใหม่ เหตุเหล่านี้จะเป็นต้นเหตุอันหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ ส่วนในเดือนพฤศจิกายนนั้นก็เป็นที่นักเรียนเริ่มมาเรียนในภาคปลาย อาจจะยังไม่ค่อยมีระเบียบเพราะโรงเรียนหยุดไปนาน และในเดือนกันยายนก็เป็นเดือนสุดท้ายของการเรียนภาคต้น นักเรียนสอบเสร็จเป็นส่วนใหญ่และนักเรียนก็อาจจะเครียดกับการเรียนที่มีระยะ

ยาวนาน นักเรียนอาจจะเล่น อาจจะทำอะไรตามใจตนเองบ้าง จึงเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุ ในเดือนดังกล่าวข้างต้นมาก

การที่อุบัติเหตุเกิดขึ้นในนักเรียนระดับชั้น ป.1, ป.2 ป.3 มากนั้นสอดคล้องกับ ลักษณะพัฒนาการของเด็ก วัยนี้เป็นวัยที่กล้ามเนื้อและโครงกระดูกยังเจริญเติบโตแข็งแรงไม่เต็มที่ และการทรงตัวในการเคลื่อนไหวยังไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ในวัยเด็กยังเป็นวัยที่ชอบเล่นซุกซน ไม่ชอบอยู่นิ่งนาน ๆ มีพฤติกรรมที่ชอบกระโดด ชอบวิ่ง ชอบปีนป่าย ชอบเล่นเป็นชีวิตจิตใจ พฤติกรรมในวัยเหล่านี้จึงเป็นเหตุทำให้เด็กในวัยนี้เกิดอุบัติเหตุมากกว่าเด็กโต นอกจากนั้นการ อบรมเลี้ยงดูบุตรของพ่อแม่ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงก็แตกต่างกันไป เด็กหญิงได้รับการอบรม เลี้ยงดูให้เป็นเด็กอ่อนโยน สุภาพ เรียบร้อย เป็นกุลสตรีที่ดี ส่วนในเด็กชายได้รับการเลี้ยงดูให้ มีความกล้าหาญ แข็งแรง เป็นผู้นำ ฝึกให้มีความสมบัตินของลูกผู้ชาย ทำให้เด็กชายส่วนใหญ่มีโอกาส ที่จะได้รับอุบัติเหตุมากกว่าเด็กหญิง จึงทำให้อัตราการเกิดอุบัติเหตุมีมากกว่าเด็กผู้หญิง

การวิจัยในเรื่องนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ อำไพ หวังไพโรจน์กิจ (2528:89) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนชายได้รับอุบัติเหตุมากกว่านักเรียนหญิง และนักเรียนชั้น ป.1, ป.2 มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงสุด และจากการวิจัยของ ทาเคตะ (1984:208-209) ที่ทำ การศึกษาเรื่อง อุบัติเหตุของนักเรียนมัธยมศึกษาและประถมศึกษาของรัฐฮาวาย พบว่านักเรียน ชายประสบอุบัติเหตุมากกว่านักเรียนหญิงเช่นเดียวกัน จากการวิจัยพบว่าเด็กนักเรียนระดับชั้น ป.1 เกิดอุบัติเหตุมากเฉลี่ยประมาณ 1 ครั้งต่อคน ทางฝ่ายกิจการนักเรียนและครูประจำชั้นควร จะเพิ่มการดูแลให้มากยิ่งขึ้น และเปิดการอบรมแนะแนวการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยในเวลาเรียน และเวลาเล่น กิจกรรมเหล่านี้ต้องทำบ่อย ๆ ย้ำบ่อย ๆ ให้นักเรียนเกิดนิสัยความปลอดภัยติดตัว ไป เพื่อช่วยป้องกันและลดอุบัติเหตุให้น้อยลง

จากแผนภูมิภาพ ทำให้มองเห็นว่าอุบัติเหตุเกิดกับเด็กนักเรียนระดับชั้น ป.1 มากที่สุด รองลงมาจะเป็นระดับชั้น ป.2, ป.3, ป.4, ป.5 ตามลำดับ และจะมามากใน เด็กนักเรียนระดับชั้น ป.6 อาจจะเป็นไปได้ว่านักเรียน ป.6 เป็นเด็กที่แข็งแรง การเล่นก็ อาจจะรุนแรงมากกว่าเด็กนักเรียนที่เล็กกว่า จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุได้มากกว่า

2. ช่วงเวลาในการเกิดอุบัติเหตุ

จากการศึกษาช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุขึ้นมากที่สุดคือ ช่วงเย็น หลังเลิกเรียน ช่วงพักกลางวันรับประทานอาหารเช้า และช่วงเช้าตามลำดับ จากการรวบรวมข้อมูลพบว่าสาเหตุ ที่ส่งเสริมให้เกิดอุบัติเหตุในตอนเย็นมากนั้นมีหลายประการดังต่อไปนี้

2.1 ในช่วงเย็นหลังเลิกเรียน (15.00 น.) นักเรียนเป็นจำนวนมากต้อง รอดผู้ปกครองมารับกลับบ้าน แต่ผู้ปกครองส่วนใหญ่จะมารับหลังเลิกงาน (16.00 น.) เป็นต้นไป บางรายมารับหลังเวลา 19.00 น. ก็เคยมี ทำให้นักเรียนมีเวลาที่จะเล่นกับเพื่อน ๆ มาก จึง มีโอกาสเกิดอุบัติเหตุมาก

2.2 หลังเลิกเรียนเป็นช่วงเวลาที่เราจะคั่งค้างตามชั้นล่างใต้อาคาร ตามโถง ทางเดิน เพราะเป็นเวลาที่ทุกระดับชั้นเลิกเรียนแล้ว นักเรียนจะกระจายเล่นตามบริเวณต่าง ๆ ที่ชั้นล่างเพื่อรอผู้ปกครองมารับ นักเรียนบางกลุ่มก็เล่นตามสนามต่าง ๆ อาจารย์ส่วนใหญ่เตรียม ตัวกลับบ้านเพราะหมดภาระกิจภายในวันแล้ว มีแต่อาจารย์เวรดูแลแต่อาจจะไม่ทั่วถึงเพราะ นักเรียนมีเป็นจำนวนมาก

2.3 โรงเรียนมีข้อตกลงกับนักเรียนทุกระดับชั้นว่าจะไม่มีการวิ่งเล่นหรือเล่น กีฬาในช่วงเช้าที่มาถึงโรงเรียนและหลังรับประทานอาหารเช้ากลางวัน นักเรียนส่วนหนึ่งต้องเก็บกต ความอยาก ความต้องการที่จะเล่น พอถึงช่วงเย็นหลังเลิกเรียนจึงเล่นกันอย่างเต็มที่ ดังนั้น โอกาสการเกิดอุบัติเหตุจึงมีมาก

ส่วนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในช่วงกลางวัน เป็นช่วงพักรับประทานอาหาร นักเรียนมีเวลาเป็นของตนเอง มีอิสระในตนเอง ก็มีการเล่นกันบ้างตามนิสัยของเด็ก และเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งกว่าตอนเย็นเพราะต้องเสียเวลาไปกับการรับประทานอาหารเสียครึ่งหนึ่งแล้ว อุบัติเหตุก็มีบ้างแต่ไม่มากเท่าตอนเย็น อีกประการหนึ่งความคับคั่งตามสถานที่ต่าง ๆ ในโรงเรียนก็น้อยกว่า เนื่องจากโรงเรียนให้นักเรียนรับประทานอาหารสองผลัด คือผลัดหนึ่งของระดับประถมต้น (ป.1-ป.3) และผลัดสอง คือประถมปลาย (ป.4-ป.6) มีเวลาการรับประทานอาหารกลางวันเหลือมั่งคั่งกัน นอกจากนี้ในช่วงเวลากลางวันครูประจำชั้นมีเวลาดูแลนักเรียนของตนเองมากกว่าช่วงเย็น สิ่งเหล่านี้จึงทำให้โอกาสการเกิดอุบัติเหตุมีน้อยกว่าช่วงเย็น ในเรื่องการลดอุบัติเหตุให้นักเรียนให้มัน้อยลง ครูประจำชั้นน่าจะมึบบทบาทมากในการช่วยกันแก้ไขในจุดนี้ด้วยการชี้แจง แนะนำการเล่นที่ปลอดภัย และขอให้นักเรียนนัดกับผู้ปกครองให้มารับกลับบ้านเร็วขึ้น

3. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย

อวัยวะของร่างกายที่ได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดในช่วงปี 2531-2534 คือ ขา รองลงมาคือ มือและแขนตามลำดับ และพบว่าเกิดอุบัติเหตุในเพศชายมากกว่าเพศหญิงในทุกปี การศึกษาและทุกระดับชั้น ในจำนวนเหล่านี้นักเรียนระดับชั้น ป.1, ป.2 และ ป.3 ได้รับอุบัติเหตุมาก จากการศึกษาพบว่าชนิดของการเกิดอุบัติเหตุที่นั้นมาจากการลัดตกหกล้ม การที่ร่างกายล้มหรือเสียการทรงตัว ส่วนของร่างกายที่จะได้รับอุบัติเหตุก่อนอื่นคือ มือ แขน ขา เพื่อรับส่วนของร่างกายไว้มิให้เกิดอันตราย จึงทำให้อวัยวะส่วนนี้ได้รับอันตรายมากกว่าส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งว่า ระวังค์หรือส่วนที่อยู่นอกมาจากร่างกายมักจะได้รับอุบัติเหตุบ่อย ๆ จากการศึกษา ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เฮล (1953:215) เรื่องอุบัติเหตุในโรงเรียนที่เมืองนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา พบว่าอวัยวะที่ได้รับบาดเจ็บคือ มือ แขน ขา ศีรษะ และจากผลการวิจัยของ อำไพ หวังไพโรจน์กิจ (2528:1-89) ศึกษาเรื่องการศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนระดับชั้น ป.1, ป.2 มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงสุดด้วยเช่นเดียวกัน

สรุปได้ว่านักเรียนระดับชั้น ป.1, ป.2, ป.3 มีพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดอันตรายกับอวัยวะของร่างกายได้มาก ดังนั้นครูประจำชั้นหรือครูพิเศษที่สอนวิชาต่าง ๆ ควรช่วยกันดูแลเอาใจใส่ และหาวิธีป้องกันให้นักเรียนมีความปลอดภัยยิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูประจำชั้นจะต้องอบรมบอกวิธีการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นถ้านักเรียนไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง ก็จะเป็นหนทางหนึ่งที่ลดอุบัติเหตุให้น้อยลง

4. สถานที่เกิดอุบัติเหตุ

สถานที่เกิดอุบัติเหตุในช่วง 4 ปีการศึกษา พบว่าบริเวณสนามเป็นสถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ ห้องเรียนและบริเวณโถง ทางเดิน บันได ตามลำดับ การที่เกิดอุบัติเหตุในสนามมากเพราะสนามเป็นที่เล่นของนักเรียนทุกระดับชั้น และยังใช้เป็นสถานที่เรียนพลศึกษาและวิชาลูกเสือ เมื่อมีการเล่นของคนหมู่มากย่อมมีการปะทะกัน มีการหล่มกันในสนาม ดังนั้นโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุในสนามจึงมีมากกว่าสถานที่อื่น ๆ

เมื่อนิยามตราายละเอียดของสถานที่ที่นักเรียนใช้เล่น พบว่าสนาม 3 เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ สนาม 2 และสนามเด็กเล่น ตามลำดับ การที่เกิดอุบัติเหตุในสนาม 3 มาก เพราะสนาม 3 เป็นสนามที่นักเรียน ป.1 และ ป.2 ใช้เล่นและเรียนวิชาพลศึกษา และพฤติกรรมของนักเรียนวัยนี้ซุกซน ชอบวิ่ง ชอบกระโดด พัฒนาการเคลื่อนไหวยังไม่ดีพอ พร้อมทั้งขาดความระมัดระวังตนเอง จึงมักทำให้เกิดอุบัติเหตุบ่อย ๆ

ห้องเรียน เป็นสถานที่เกิดอุบัติเหตุได้มากเป็นอันดับสอง ซึ่งจากการศึกษาในรายละเอียดพบว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในห้องเรียนที่พบบ่อย ๆ คือ การหล่ม วิ่งชนโต๊ะ เก้าอี้ ล้มใส่เก้าอี้ เสียแรง ตะปุกเกี้ยว เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าการจัดสภาพห้องเรียนมีส่วนที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งผู้บริหารและครูควรตระหนักถึงความสำคัญ ควรจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน และจัดห้องเรียนให้มีระบบระเบียบ เพราะห้องเรียนเป็นสถานที่ที่นักเรียนใช้

เวลาอยู่เป็นส่วนใหญ่ ถ้าห้องเรียนแออัด ทำให้ทางเดินคับแคบ อาจทำให้นักเรียนเดินสะดุด
สิ่งของต่าง ๆ ทำให้หกล้ม ชนกระแทก เกิดบาดเจ็บได้

นอกจากนั้นจากการวิจัยยังพบว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากวัสดุที่นักเรียน
ใช้เกิดการชำรุด ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นที่ครูและนักเรียนควรสำรวจตรวจตราวัสดุอุปกรณ์
ในห้องเรียน ถ้ามีการชำรุดต้องรีบดำเนินการแก้ไขทันที เพื่อช่วยกันลดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น อีก
ส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในห้องเรียน คือ พฤติกรรมของตัวนักเรียนเอง ถ้านักเรียนซุกซน
ไม่มีระเบียบ ชอบวิ่งเล่นในห้องเรียน โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุก็มีมากเช่นเดียวกัน การวิจัย
ในเรื่องนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ นิภา มนูญิจู และคณะ (2521:108) เรื่องอุบัติเหตุใน
โรงเรียนพบว่าสถานที่เกิดอุบัติเหตุ การเกิดอุบัติเหตุบริเวณโถง ทางเดิน บันได มากเป็น
อันดับสาม เพราะบริเวณเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่นักเรียนใช้เล่นกัน คือ บริเวณโถง ก็มักจะมี
อุบัติเหตุเกิดขึ้นจากการเล่น ส่วนทางเดินตามบริเวณอาคารต่าง ๆ โรงเรียนมีการตีเส้นทาง
เดินให้เรียบร้อย แต่นักเรียนไม่เคารพข้อตกลง ทำให้เด็กชนกัน หรือนักเรียนบางคนไม่เดิน
แต่ชอบวิ่ง ทำให้มีการชนกันเช่นเดียวกัน บริเวณบันไดก็มีส่วนที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุเนื่องมาจาก
การขาดความระมัดระวัง ก้าวผิดขั้นบันได บางครั้งเพื่อผลัก บางครั้งด้วยความรีบร้อนทำให้
ตกบันได เป็นต้น

5. สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ

สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุในช่วงปีการศึกษา 2533-2534 พบมากที่สุด คือ
ขาดความระมัดระวัง รองลงมาอันดับสองคือ มีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์
และเครื่องมือ รองลงมาอันดับสามคือ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้

สาเหตุที่นักเรียนขาดความระมัดระวังเนื่องมาจากพฤติกรรมของตัวนักเรียนเอง
เป็นส่วนใหญ่ เพราะวัยเด็กเป็นวัยซุกซน ไม่ชอบอยู่นิ่ง ชอบวิ่ง ชอบกระโดด มีความรอบคอบน้อย
ในบางครั้งนักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ แต่ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง ด้วยเหตุผลเหล่านี้ทำให้นักเรียน

ไม่ค่อยระมัดระวังตนเอง เป็นเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากการขาดความระมัดระวัง พบว่าชนิดของอุบัติเหตุที่เกิดมากที่สุดคือ การพลัดตกหกล้ม รองลงมาคือ ชนโต๊ะ เก้าอี้ และวิ่งชนกันตามลำดับ ชนิดของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเหล่านี้มักจะมีสาเหตุมาจากตัวนักเรียนเอง เพราะพัฒนาการทางด้านการเคลื่อนไหวยังไม่ดีพอ ชอบการเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว ทำให้เกิดการพลัดตกหกล้ม วิ่งชนเพื่อน ชนโต๊ะ เก้าอี้ การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ นิภา มานัญญิก และคณะ (2521:108-109) ทำการวิจัยเรื่อง อุบัติเหตุในโรงเรียน และอำไพ หวังไพโรจน์กิจ (2528:1-89) ศึกษาเรื่องตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร การวิจัยทั้งสองพบว่าชนิดของการเกิดอุบัติเหตุคือ การหกล้ม

ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของฝ่ายกิจการนักเรียนและอาจารย์ประจำชั้น ที่จะต้องให้ความรู้ คอยอบรม ตักเตือน ให้นักเรียนเข้าใจและปฏิบัติงานให้ถูกต้องตามระเบียบที่ตกลงกันจนเป็นนิสัย หรืออาจจะเขียนคำขวัญติดตามสถานที่ที่นักเรียนเกิดอุบัติเหตุบ่อย ๆ ให้นักเรียนได้เห็นได้อ่าน และหยุดพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องก็จะเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยป้องกันและลดอุบัติเหตุให้น้อยลง

การเกิดอุบัติเหตุจากการที่นักเรียนมีทักษะและมีประสบการณ์น้อยในการใช้อุปกรณ์ และเครื่องมือนั้นมีมากพอควร ในกรณีที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนที่ต้องใช้อุปกรณ์และเครื่องมือ เช่น วิชาโภชนาการ งานไม้ งานประดิษฐ์ งานเกษตร และการทดลองทางวิทยาศาสตร์ อุปกรณ์ที่ต้องใช้มีมีด กรรไกร เลื่อย เครื่องขัดไม้ คัตเตอร์ เครื่องมืองานเพาะปลูก สารเคมี อุปกรณ์เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายถ้าขาดความชำนาญในการใช้ เพราะในชีวิตประจำวันเมื่อนักเรียนอยู่บ้าน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้สัมผัสหรือใช้สิ่งเหล่านี้ เมื่อมาถึงโรงเรียนนักเรียนต้องมาใช้อุปกรณ์เหล่านี้ ทำให้นักเรียนมีความชำนาญในการใช้เครื่องมือ น้อย ไม่เข้าใจถึงวิธีการใช้ รวมทั้งพฤติกรรมของวัยเด็กที่ขาดความรอบคอบ ขาดความระมัดระวังในตนเอง มีประสบการณ์ในการใช้เครื่องมือ น้อยเป็นผลทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ดังนั้นผู้สอนควรปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีความปลอดภัยยิ่งขึ้น ก่อนการใช้เครื่องมือทุกครั้งควรแนะนำตักเตือนและเน้นใน

เรื่องการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือให้ถูกวิธี และชี้ถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นถ้าไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ
อีกประการหนึ่งคือครูต้องคอยควบคุมดูแลการใช้เครื่องมืออย่างใกล้ชิด

ในกรณีการใช้เครื่องขัดไม้ ที่มักเกิดอุบัติเหตุบ่อย ๆ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าป้องกัน
โดยให้นักเรียนสวมถุงมือ ก็จะช่วยลดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นให้น้อยลง หรือหาวิธีการอื่นที่ปลอดภัยและ
ได้ผลดีใกล้เคียงกับเครื่องขัดไม้ก็จะเป็นการดี เช่น กระจกทราย ในเรื่องของมีคมก็เช่นเดียวกัน
โดยเฉพาะคัตเตอร์ ผู้วิจัยคิดว่าในวัยประถมไม่ควรใช้ของมีคมชนิดนี้ ถึงแม้ว่าจะเกิดอุบัติเหตุไม่ว่า
แต่บาดแผลที่เกิดขึ้นนั้นรุนแรงมาก เพราะนักเรียนยังไม่ค่อยชำนาญในการใช้ของมีคมชนิดนี้

อุบัติเหตุที่เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เช่น
เพื่อนหยิก เพื่อนเตะ ขว้างของใส่เพื่อน เป็นต้น สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเหล่านี้เป็นไปตามวัย
ของเด็กที่ชอบทำอะไรตามใจตนเองเป็นส่วนใหญ่ บางครั้งโมโหเมื่อเพื่อนขัดใจ หรือบางครั้งเพื่อน
มาชนโดยไม่เจตนาที่โมโหและโต้ตอบทันที หรือเพื่อนมาพูดแหย่เล่นก็อารมณ์เสียและโต้ตอบด้วยการ
กระทำทันที เช่น เตะเพื่อน ต่อยเพื่อน ผลักเพื่อน เป็นต้น ในกรณีเช่นนี้ครูประจำชั้นต้อง
อบรมสั่งสอนนักเรียนในเรื่องการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เราควรปฏิบัติอย่างไร ต้องเป็นผู้ที่ไม่
โมโหง่าย มีเหตุผล ต้องรู้จักการให้อภัย รู้จักควบคุมอารมณ์ตนเองให้ได้ ต้องรู้จักให้ความรักและ
ความสามัคคีซึ่งกันและกัน เราก็จะมีความสุขและลดอุบัติเหตุให้น้อยลงได้

6. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นอุบัติเหตุธรรมดา คือ เมื่อนักเรียนได้รับบาดเจ็บ
เล็กน้อย จะมีการใส่ยารักษาให้แล้วกลับไปเรียนต่อได้ ส่วนอุบัติเหตุรุนแรงมีเป็นอันดับสอง แต่
เป็นอุบัติเหตุที่บาดเจ็บรุนแรง ฝ่ายพยาบาลของโรงเรียนรักษาไม่ได้ ต้องนำนักเรียนส่งคลินิกหรือ
โรงพยาบาลต่อไปเพื่อทำการรักษา การเกิดอุบัติเหตุทั้งสองอย่างขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของนักเรียน
เองเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นถ้าเป็นไปได้ควรรหาทางลดอุบัติเหตุรุนแรงให้มีน้อยลงหรือไม่มีเลยก็จะดี

เพราะการเกิดอุบัติเหตุรุนแรงทำให้นักเรียนต้องเสียเวลาเรียน เสียค่ารักษาพยาบาล เสียโฉม หรือบางที่ทำให้ร่างกายพิการได้

จากการศึกษารายละเอียดของข้อมูล เด็กที่ได้รับอุบัติเหตุรุนแรงนั้นมักจะตกจากเครื่องเล่นในสนามเด็กเล่น เช่น ตกจากหอคอย เป็นต้น ดังนั้นการจัดสิ่งแวดล้อมในการเล่นก็ควรจัดให้ถูกวิธีและมีอาจารย์คอยดูแลเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยลดอุบัติเหตุได้ หรือมีการจัดนิทรรศการการเล่นในสนามหรือสนามเด็กเล่น ให้นักเรียนได้รับความรู้และเล่นอย่างปลอดภัย พร้อมกันนั้นครูประจำชั้นก็ต้องช่วยกันย้ำเตือนให้อยู่ในลำนักของเด็ก

7. การรักษาพยาบาล

พบว่ายาที่ใช้รักษาพยาบาลมากที่สุดคือ ยาแดง เบทาดีน และครีมแก้ฟกช้ำ ตามลำดับ ฝ่ายพยาบาลจะทำการรักษาและพยาบาลนักเรียนที่ได้รับอุบัติเหตุด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งทั่วทุกคน เพราะผู้ร่วมวิจัยได้เคยให้บริการด้านนี้มาแล้ว ถ้าอาการหรือบาดแผลไม่รุนแรงฝ่ายพยาบาลจะใส่ยารักษาให้แล้วให้นักเรียนไปเรียนต่อ ถ้าหากอาการรุนแรงฝ่ายพยาบาลจะติดต่อผู้ปกครองแจ้งเรื่องให้ทราบและให้ผู้ปกครองตัดสินใจเองว่าจะรับนักเรียนไปหาแพทย์ประจำครอบครัว หรือจะให้ทางฝ่ายโรงเรียนพาไปรักษาที่โรงพยาบาล จะเห็นว่าหน่วยพยาบาลของโรงเรียนต้องรับผิดชอบงานหลายด้าน ไม่ใช่เฉพาะอุบัติเหตุด้านเดียว ซึ่งในส่วนนี้ก็น่าจะขอบคุณอาจารย์ฝ่ายพยาบาลเป็นอย่างยิ่งที่เอาใจใส่นักเรียนที่เจ็บป่วยทุกคน และมีความเต็มใจพร้อมที่จะรักษาบุคลากรทุกคนในโรงเรียนด้วยดีเสมอมา

เป็นที่น่าสังเกตว่าในช่วงปีการศึกษา 2533-2534 แนวโน้มของการเกิดอุบัติเหตุลดน้อยลงตามลำดับ ซึ่งก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ปัจจัยหรือตัวแปรที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุลดน้อยลงเป็นเรื่องที่นำศึกษาและน่าติดตามในปีการศึกษาต่อ ๆ ไป

ข้อเสนอแนะในการส่งเสริมความปลอดภัยให้กับนักเรียนในโรงเรียน

1. จากการวิจัยพบว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นกับนักเรียนทุกระดับชั้น ดังนั้นโรงเรียนควรมีโครงการอบรมแนะนำในเรื่องการเล่นอย่างปลอดภัยในสถานที่ต่าง ๆ ให้กับนักเรียนทุกระดับชั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ซึ่งเกิดอุบัติเหตุมากกว่าทุกระดับชั้น ควรมีโครงการอบรมแนะนำให้บ่อยครั้งมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนทราบข้อควรปฏิบัติและรู้จักการระมัดระวังตัวเองให้ปลอดภัยมากยิ่งขึ้น
2. ในการจัดกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น งานวันคริสต์มาส งานวันปีใหม่ งานกีฬา เป็นต้น อาจารย์หรือผู้จัดการควรมีมาตรการในการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะกิจกรรมพิเศษที่จัดขึ้นนักเรียนส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมดีและนักเรียนบางส่วนก็ไม่สนใจในกิจกรรมนั้น นักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมก็จะไปเล่นตามสถานที่ต่าง ๆ ถ้าอาจารย์ดูแลไม่ทั่วถึง ก็อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้
3. จากการวิจัยพบว่าช่วงเวลาตอนเย็นหลังเลิกเรียน เป็นเวลาที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด ดังนั้นอาจารย์เวรที่ดูแลความเรียบร้อยในช่วงหลังเลิกเรียน ควรเพิ่มการดูแลให้ทั่วถึงและมากยิ่งขึ้น ควรตักเตือนนักเรียนที่เล่นรุนแรงหรือเล่นหวาดเสียวอันจะก่อให้เกิดอันตรายหรือเกิดอุบัติเหตุได้ นอกจากนี้โรงเรียนควรขอความร่วมมือจากผู้ปกครองมารับบุตรหลานภายในเวลาที่กำหนดให้ จะเป็นวิธีทางหนึ่งที่จะช่วยลดอุบัติเหตุให้ลดน้อยลง
4. สถานที่ที่นักเรียนได้รับอุบัติเหตุมากที่สุดคือ สนาม 3 ควรมีอาจารย์ดูแลในการเล่นของนักเรียนอย่างใกล้ชิด เพราะสนาม 3 เป็นสนามเล่นเฉพาะรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ยังไม่ค่อยรู้จักระมัดระวังในการเล่น มักจะเกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง

5. ควรมีการแนะนำการเล่นในสถานที่เล่นต่าง ๆ ที่อยู่ภายในโรงเรียนให้นักเรียนทุกคนรับทราบข้อตกลง และปฏิบัติให้ถูกต้องในการเล่นในสถานที่แต่ละแห่ง เช่น การเล่นอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นแต่ละอย่าง เล่นอย่างไรถึงจะปลอดภัย สนาม 3 เป็นสนามเล่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 นักเรียนระดับอื่น ๆ ไม่ควรเข้าไปแย่งเล่น เพราะจะทำให้เกิดอุบัติเหตุกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ได้

6. จากการวิจัยว่ามีอุบัติเหตุเกิดในห้องปฏิบัติการมากพอสมควร สาเหตุเนื่องจากนักเรียนมีทักษะในการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์น้อย เช่น เครื่องขัดไม้ ไขเลื่อย มีดบาด คัดเตอร์ บาด กรรไกรบาด เป็นต้น ดังนั้นครูผู้สอนควรจะได้แนะนำและเน้นการใช้เครื่องมือเหล่านั้นบ่อย ๆ ก่อนใช้เครื่องมือ เช่น ไม่ควรเล่นหรือแหย่กันในขณะทดลอง หรือไม่ควรเล่นในขณะที่เครื่องขัดกำลังทำงาน เป็นต้น เพื่อว่านักเรียนจะได้ระมัดระวังตัวเองมากยิ่งขึ้น หรืออาจจะเขียนข้อความเตือนนักเรียน เช่น "ระวังอันตราย" "ไม่หยอกล้อกับเพื่อนตัวของมิกม" "ระวังสัณนิศชีวิตจะปลอดภัย" นอกจากนี้ควรมีสื่อกระตุ้นเตือนนักเรียน เช่น มีรายการทางเทปโทรทัศน์ ติดโปสเตอร์ เป็นต้น ก็จะทำให้การเกิดอุบัติเหตุลดน้อยลง

7. ในภาคต้นควรมีการอบรมเรื่องความปลอดภัยในอาคารเรียนและการระมัดระวังตนเองในเวลาเรียน เช่น ความปลอดภัยในห้องเรียน การขึ้นลงบันได การเล่นตามโถงบันได การจรรจากรายในโรงเรียน เป็นต้น เพราะในบริเวณดังกล่าวมักมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นบ่อยครั้ง เมื่อนักเรียนได้รับการอบรมนักเรียนก็จะรับทราบเหมือน ๆ กัน ปฏิบัติตามข้อตกลงเหมือนกัน ก็จะช่วยลดอุบัติเหตุได้บ้าง

8. โรงเรียนควรตรวจตราดูแลอาคาร สถานที่ สนาม และอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนให้อยู่ในสภาพดีปลอดภัย ไม่ให้เกิดการชำรุดหรือก่อให้เกิดอันตรายกับนักเรียนได้

9. ควรเน้นมาตรการการป้องกันอุบัติเหตุให้มาก ๆ โดยให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้มาประชุมปรึกษาหารือและเสนอแนวทางในการป้องกันอุบัติเหตุให้กับนักเรียนในโรงเรียน อาจจัดในรูปของการสัมมนา หรือทำโครงการเล็ก ๆ ก่อน เมื่อมีผลดีจะได้ขยายขอบข่ายให้มากขึ้น การป้องกันเป็นส่วนดีที่จะทำให้นักเรียนระมัดระวังตนเองให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น

10. ควรมีโครงการปลูกจิตสำนึกในด้านสวัสดิศึกษาให้กับนักเรียนและผู้ปกครอง เพื่อว่าทุกฝ่ายจะได้ร่วมมือกันหาแนวทางแก้ไขให้เกิดอุบัติเหตุที่น้อยที่สุด ตัวอย่างเช่น จัดโครงการจัดนิทรรศการเพื่อความปลอดภัยในโรงเรียน โครงการวาดภาพการทำตนให้ปลอดภัยเมื่ออยู่ในโรงเรียน การพานักเรียนไปหาความรู้นอกสถานที่ การจัดแสดงละคร การจัดโต้วาที การออกรายการทางวิทยุโรงเรียน การจัดกิจกรรมความปลอดภัยภายในชั้นเรียนในช่วงโหม่งสนทนาตอนเช้า การให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความรู้ในเรื่องความปลอดภัยและการระมัดระวังตนเอง ในโครงการเหล่านี้ควรสอดแทรกในด้านความรู้ทางด้านสวัสดิศึกษาและอันตรายจากการเล่น และวิธีปฏิบัติตนเองให้ถูกต้องตามระเบียบข้อตกลงของโรงเรียน สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กเรียนรู้ได้เร็วและมีนิสัยแห่งความปลอดภัยติดตัวไปจนถึงวัยผู้ใหญ่

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. ทดลองโครงการปลูกจิตสำนึกนักเรียนในด้านความปลอดภัยประเมินดูผลที่เกิดขึ้น
2. ศึกษาพัฒนาโปรแกรมสวัสดิศึกษาในโรงเรียนของโรงเรียน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

จรินทร์ อานันรัตน์. ลัทธิศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2525.

จำลอง ภูบำรุง. "การศึกษาอุบัติเหตุของนักเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร." ปรินญา
ศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

นิภา มนุษย์ปิฎ และคณะ. อุบัติเหตุในโรงเรียน. 2521-2522-2526.

นัชรา กาญจนารัตน์. ลัทธิศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บรรณกิจ,
2522.

พินันท์ ชูรวะ และนพมาศ ชูรวะ. รายงานวิจัยเรื่อง อุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร 2523. ผลงานวิจัย เล่ม 2. สมาคมแพทย์ทหารแห่ง
ประเทศไทย.

ประคอง กรรณสูตร. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

ประภาพรรณ สิงคเสลิต. "บทบาทของผู้ปกครองตามการรับรู้ของตนเองในการปลูกฝังสุนนีย์
ด้านการป้องกันอุบัติเหตุให้แก่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ภัทรจันทร์ ใจสว่าง. "อุบัติเหตุและการป้องกันอุบัติเหตุในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น." วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

ยัง พิทยานิยม. "อุบัติเหตุ : มฤตยูหมายเลขหนึ่ง." ว.เศรษฐกิจและสังคม. 21, 2 มีนาคม-เมษายน 2527), 58-64.

วรรณวิไล จันทราภา. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสาธารณสุข. เอกสารการสอนวิชาสาธารณสุข 1 หน่วยที่ 1-7. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2526.

วิจิตร บุญยโหดระ. "ปัญหาอุบัติเหตุบนถนนในประเทศไทย." ในการสัมมนาระดับชาติ เรื่อง อุบัติเหตุบนถนนในประเทศไทย. หน้า 1 โรงพยาบาลรามธิบดี 12-14 พฤษภาคม, 2525.

วิชัย โชควิวัฒน์. หนังสือเรียนพลานามัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2532.

สุชาติ โสภประยูร. โปรแกรมสุขภาพในโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

อำไพ หวังไพโรจน์กิจ. "การศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร." ปรินญาศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

ภาษาอังกฤษ

Boyce, Thomas N. and others. "Playground Equipment injuries in a Large, Urban School of District." The American Journal of Public Health. 74(September 1984): 984-986

Jacobson B. "Accident Among Children and Teenager on a Swedish Rural Municipality." Dissertation Abstracts international. 48(1987) 495-C-496-C.

Sachiko, Taketa. "Students in Hawaii's Public Schools." The Journal of School Health. 54(May 1984): 208-209.

Stack, Herbert J. and Elkow J. Duke. Education for Safe Living. 3rd ed. New Jersey : Prentice-Hall, Inc, 1957.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รหัสบันทึกข้อมูลอุบัติเหตุของนักเรียนสาธิตจุฬาฯ (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2531-2534

สัณฐานที่	ตัวแปร	รหัสชื่อตัวแปร	ค่าที่เป็นไปได้
1,2	วันที่		(01, 02, 03, 10, 11, 31)
3	เดือน		0 มิถุนายน 5 พฤศจิกายน 1 กรกฎาคม 6 ธันวาคม 3 สิงหาคม 7 มกราคม 4 กันยายน 8 กุมภาพันธ์ 5 ตุลาคม 9 มีนาคม
4	ปี พ.ศ.		1 = 2531 3 = 2533 2 = 2532 4 = 2534
5	บัตรเลขที่ ในแต่ละวัน		(01, 02, 03, 10, 11, 99)
6	ระดับชั้น		1 = ป.1 4 = ป.4 2 = ป.3 6 = ป.6
7	เพศ		1 = ชาย 2 = หญิง
8	ช่วงเวลาที่เกิด อุบัติเหตุ		0 = 7.00- 8.00 5 = 12.00-13.00 1 = 8.00- 9.00 6 = 13.00-14.00 2 = 9.00-10.00 7 = 14.00-15.00 3 = 10.00-11.00 8 = 15.00-16.00 4 = 11.00-12.00 9 = 16.00-17.00
9-10	สถานที่เกิด อุบัติเหตุ		01 = ห้องเรียนและอุปกรณ์ในห้องเรียน 02 = บริเวณโถงและทางเดิน 03 = ห้องน้ำ ห้องส้วม

สดมภ์ตัวแปรรหัสชื่อตัวแปรค่าที่เป็นไปได้

- 04 = บริเวณบันได
 05 = สนาม 1
 06 = สนาม 2
 07 = สนาม 3
 08 = สนามบาสเกตบอล
 09 = สวนหย่อม
 10 = สนามเด็กเล่น
 11 = ห้องพลศึกษา
 12 = ห้องสมุด
 13 = ห้องงานไฟฟ้า
 14 = ห้องงานไม้
 15 = ห้องงานประดิษฐ์
 16 = ห้องวิทยาศาสตร์
 17 = ห้องโภชนาการ
 18 = งานเกษตร
 19 = โรงอาหาร

11 อวัยวะของร่างกาย
 ที่ได้รับอุบัติเหตุ

- 01 = ศีรษะ ใบหน้า คาง 07 = แขน
 02 = หู 08 = มือ
 03 = ปาก ฟัน 09 = ขา
 04 = จมูก 10 = เท้า
 05 = คอ 11 = อื่น ๆ
 06 = ลำตัว

สดมภ์	ตัวแปร	รหัสชื่อตัวแปร	ค่าที่เป็นไปได้
12	สาเหตุการเกิด อุบัติเหตุ		01 = ขาดความระมัดระวัง
			02 = มีทักษะและประสบการณ์น้อยในการใช้วัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือ
			03 = ความคมอารมณ์ไม่ได้
13	ลักษณะการเกิด อุบัติเหตุ		1 = อุบัติเหตุธรรมดา
			2 = อุบัติเหตุรุนแรง
14	การรักษาอุบัติเหตุ ธรรมดา		1 = ยานแดง
			2 = ยานเหลือง
			3 = เบนทาดิน
			4 = เฮลทาแก๊ฟฟ้า
			5 = ครีมทาแก๊ฟฟ้า
			6 = ครีมทาแก๊ฟด
			7 = เฮลตี้ประคบความร้อน
			8 = อื่น ๆ
15	การรักษาอุบัติเหตุ รุนแรง		1 = ปฐมพยาบาลเบื้องต้น
			2 = ส่งคลินิก
			3 = ส่งโรงพยาบาล
			4 = อื่น ๆ

ประชุมพยาบาล
อุบัติ์เหต

ภาคปลาย 2531

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างรายการบันทึกอุบัติเหตุ

ลำดับที่	ว. ค. ป.	ชื่อ	ชั้น	อาการ	การปฐมพยาบาล	หมายเหตุ
๑ / ๑๙	๑๐ พ.ย. ๓๖	๕. น. กิ่งแก้ว	๕.	หลังปวดหัว แสบตา	Remove.	๕.๖๐. รับประทานยาแก้ปวด
๓ / ๒๐	—	๘. น. กิ่งแก้ว	๕/๕	ปวดหัว	Refr. during treatment	๙.๐๐. รับประทานยา
๔ / ๒๑	—	๙. น. กิ่งแก้ว	๕/๕	ปวดหัว	during treatment	๙.๐๐. รับประทานยาแก้ปวด
๕ / ๒๒	—	๑๐. น. กิ่งแก้ว	๕/๑	ปวดหัว	Cold compress	๑๑.๐๐. รับประทานยาแก้ปวด
๖ / ๒๓	—	๑๑. น. กิ่งแก้ว	๕/๓	ปวดหัว	during treatment	๑๓.๐๐
๗ / ๒๔	—	๑๒. น. กิ่งแก้ว	๕/๗	ปวดหัว	during treatment	๑๖.๐๐. รับประทานยา
๘ / ๒๕	—	๑๓. น. กิ่งแก้ว	๕/๓	ปวดหัว	during treatment	๑๗.๐๐
๙ / ๒๖	—	๑๔. น. กิ่งแก้ว	๕/๓	ปวดหัว	during treatment	๑๘.๐๐. รับประทานยา
๑๐ / ๒๗	—	๑๕. น. กิ่งแก้ว	๕/๓	ปวดหัว	during treatment	๑๙.๐๐
๑๑ / ๒๘	—	๑๖. น. กิ่งแก้ว	๕	ปวดหัว	during treatment	๑๙.๓๐.
๑๒ / ๒๙	—	๑๗. น. กิ่งแก้ว	๕/๔	ปวดหัว	during treatment	๑๙.๔๐. รับประทานยา
๑๓ / ๓๐	—	๑๘. น. กิ่งแก้ว	๕	ปวดหัว	ice garment violet	๑๙.๕๐. รับประทานยา
๑๔ / ๓๑	—	๑๙. น. กิ่งแก้ว	๕/๕	ปวดหัว	massage	๒๐.๐๐. รับประทานยา
๑๕ / ๓๒	—	๒๐. น. กิ่งแก้ว	๕/๕	ปวดหัว	Remove with alcohol	๒๐.๒๕. รับประทานยาแก้ปวด
๑ / ๓๓	๑๑ พ.ย. ๓๖	๒๑. น. กิ่งแก้ว	๕/๕	ปวดหัว	during treatment	๒๒.๐๐. รับประทานยาแก้ปวด
๒ / ๓๔	—	๒๒. น. กิ่งแก้ว	๕/๕	ปวดหัว	during treatment	๒๒.๐๐. รับประทานยา
๓ / ๓๕	—	๒๓. น. กิ่งแก้ว	๕/๕	ปวดหัว	Remove with Mentholat	๒๒.๐๐. รับประทานยา
๔ / ๓๖	—	๒๔. น. กิ่งแก้ว	๕	ปวดหัว	massage	๒๒.๒๕